

บทนำ

ชวงบ่ายสี่โมงเกือบๆ ห้าโมงเย็น บรรดาร้านค้าที่อยู่บริเวณป้ายรถเมล์จะเห็นภาพเด็กสาวผมเปียใส่ชุดนักเรียนคอนเวนต์ก้ำวลงจากรถเมล์สีแดงครีมเป็นประจำ เธอเป็นสาวแว่นท่าทางทะมัดทะแมง แม้ว่าแว่นสายตาจะบดบังดวงตาฉายประกายเฉลียวฉลาด แต่พลังงานที่เธอส่งผ่านรอยยิ้มเหมือนดอกไม้บานสดใส ร่าเริงเล็กๆ เดินฝ่าความอึกทึกที่รอบตัวไปอย่างเฉิดฉายราวกับบอว์กซ์หญิง

“เรียนอีกเทอมเดี๋ยวก็จะจบแล้วละ อย่าลืมใส่ซองเป็นรางวัลให้เด็กน้อยตาดำๆ คนนี้ด้วยนะคะ” เด็กสาววัยสิบแปดเพิ่งลงจากรถเมล์ก็มีเสียงอากงอาม่าที่อยู่แถวนั้นทักทายครึกครื้น หลายคนกวักมือเรียกให้มาकिनขนม เธอจึงแวะเข้าไปโดยไม่อิดออด

“แล้วหนูตั้งใจจะไปเรียนต่อที่ไหนล่ะ”

“ฝั่งอยากไปเรียนต่อที่อเมริกาละ เตรียมเอกสารเป็นปีแล้วก็ลองยื่นสมัครขอทุนไปแล้ว แต่มหาวิทยาลัยที่ฝั่งอยากเรียนเข้ายากมากๆ

“ผึ่งคงจะต้องลุ้นดูค่ะ แต่เตี้ยไม่อยากให้ผึ่งไปไหน”

“ลูกสาวสวย เตี้ยเขาก็หวังเป็นธรรมดา”

“สวยแบบนี้ใช้หรือเปล่าเอ่ย แร่ๆ ครอ่ๆ”

น้ำผึ่งแกล้งทำหน้าที่บู้บี้หยอกเอ็นเด็กวัยเตาะแตะที่นั่งบนตักอาม่า เรียกเสียงหัวเราะแหลมสูงจากเด็กน้อยไปหลายคำ หลายคนมักจะชมเธอว่าสวย แต่น้ำผึ่งไม่คิดอย่างนั้น ตอนที่เริ่มแตกเนื้อสาวเมื่ออายุสิบสี่ น้ำผึ่งสำรวจตัวเองหน้ากระจกเป็นชั่วโมงๆ พลังวาดภาพตัวเองเป็นดาราแสนสวย แต่กระจกกลับกลายเป็นศัตรูและสะท้อนภาพเด็กหญิงผอมแห้งหน้าตาจืดซีด แขนขายาวแก้งก้าง นัยน์ตาเฉยเฉยเล็กน้อย เพราะมีเชื้อสายจีน ปากก็กว้าง จมูกก็เหมือนใครแปะลูกชมพูไว้ หนำซ้ำเพื่อนที่โรงเรียนยังตั้งชื่อเล่นให้ว่าหนูผี เธอจึงไม่เคยนึกว่าตัวเองสวยเลย

“ได้ยินว่าหนูผึ่งจะไปทำงานเด็กเสิร์ฟที่เหลา¹ พร้อมกับแม่เขาไม่ว่าเธอ”

“ไม่ว่าหรือค่ะ ผึ่งอายุสิบแปดแล้ว ก็อยากจะทำเงินเอง อีกอย่างถ้าจะไปเรียนต่างประเทศก็ต้องทำงานพาร์ทไทม์ไปด้วย ผึ่งต้องการประสบการณ์ค่ะ”

“ระวังนะ พวกคนแก่หัวชอบไปเล่นไฟที่นั่นกันเยอะ”

น้ำผึ่งหัวเราะร่วนพลาถันแดนขึ้นไปบนสันจมูก “คนที่ไปเล่นไฟเขาเอาแต่ลุ้นไฟ ไม่ว่างมาอวแวมผึ่งหรือค่ะ ตอนที่เหลาขาดคนแถมลูกค้าเป็นคนต่างชาติเยอะ ทิปหนักแน่นอน ให้ผึ่งลองทำดูก่อน อาม่าก็ยังไม่อยู่ที่โรงพยาบาล แกรมปีนี่เจ้าพงษ์จะขึ้นมอสีแล้ว ส่วนยายพลอยจะขึ้นมอหนึ่ง ผึ่งคิดว่าจะพยายามหาเงินค่าเทอมให้หน่อยๆ ช่วยเตี้ยกับม้าค่ะ”

“ชยันกันทั้งบ้านแบบนี้ ยังไงก็เจริญแน่นอน”

¹ร้านอาหาร ภัตตาคาร

“ขอบคุณค่ะ โอ๊ะ คุณเพลินจนลืมเวลาไปเลย ผีต้องรีบไปทำงานต่อ ขอขอบคุณที่เลี้ยงขนมมะคะ” เด็กสาวยกมือไหว้และไม่ลืมเดินเป็นงูเงี้ยวกอดหยอกเด็กอีกกรอบ

“วานซื้อหุ่ยอ้อ ชื่อชื่อชุนลี ขอให้สมหวังตามที่ตั้งใจนะ”

คนเฒ่าคนแก่พากันอวยพร และมองตามหลังเด็กสาวที่ออกตัววิ่งจนทางเปียสลับได้ไหว เธอเป็นเด็กกิจกรรม ซึ่พจรจึงมักจะลงเท้าเสมอจนไม่ค่อยอยู่กับที่ ถึงจะไม่สวยบาดตาเหมือนดารานักร้องก็ตาม แต่เวลาที่น้ำผึ้งเดินไปซื้อกับข้าวหรือขึ้นรถเมล์ไปโรงเรียนก็มักจะไม่มีใครต่อใครเหลียวมองความสดใสเจิดจ้าโดยที่เธอไม่รู้ตัวเสมอ จนกระทั่งเด็กหญิงหนูฝ้ออายุครบสิบแปด กระจกตัวร้ายที่เธอไม่ค่อยสนใจส่องมองก็ฉายภาพเด็กสาวที่มีใบหน้าอ่อนหวานมีชีวิตชีวา เรือนผมยาวถักเปียผูกโบสีน้ำเงินตามระเบียบ ผิวขาวละมุนและมีทรวดทรงโค้งเว้าสมส่วน แต่เจ้าตัวดูจะยังไม่ค้นพบตัวเอง

“ถ้าไม่สวย มีสี² ที่โรงเรียนเขาคงไม่จับให้ขึ้นเวทีว่าไทยทุกปีหรอก แต่ชอบเดินนั่นๆ เหมือนโอรธไครมาแบบนั้น ใครจะกล้าจับ”

“เดี๋ยวก็มีหนุ่มๆ บุกมาจับเองแหละ หึๆ”

น้ำผึ้งกำลังไปที่ย่านการค้าแถววัดเล่งเน่ยยี่ อาคารบ้านเรือนดูจะมีชีวิตชีวกว่าย่านอื่นๆ เพราะเพิ่งจะเปิดใช้สถานี่รถไฟฟ้าแห่งใหม่ที่นี่มีคนพลุกพล่าน ของที่ขายมีสารพัดอย่าง เสียอย่างเดียวคือไม่มีคนซื้อ น้ำผึ้งเดินผ่านร้านขายกระดาษตัดเป็นรูปต่างๆ สวยงาม ร้านขนมร้านขายเครื่องหอมในตลาดลับสวยๆ เธอเกิดและเติบโตที่ย่านนี้ น้ำผึ้งเห็นจนชิน จึงไม่ได้หยุดดูให้ละเอียดเหมือนนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ

ตอนที่เธอโตจนเริ่มรู้ความ จำได้ว่าเคยเคยมีธุรกิจใหญ่โตในย่านลำเพ็ง กิจการนำเข้าส่งออกเจริญรุ่งเรืองถึงขั้นมีเงินเหลือไปซื้อบ้านเดี่ยวหรูหรามีรถสวยๆ หลายคัน และชีวิตของเธอกับน้องๆ ไม่เคย

² คำเรียกครูผู้หญิงในโรงเรียนคริสต์

รู้จักความลำบาก แต่แล้วเศรษฐกิจที่ตกต่ำลงบีบบังคับให้บ้านหลังเล็กลง
รถยนต์น้อยคันลง จนสุดท้ายก็ล้มครืนลงพร้อมนี้ก้อนโตถล่มลงมา
ทับ เตี้ยพาครอบครัวกลับไปตั้งต้นใหม่ด้วยการเช่าตึกแถวเปิดสำนักงาน
บัญชี รับจ้างทำบัญชีและดูแลเรื่องภาษีให้เจ้าของธุรกิจเ็นย่านเยาวราช
ถิ่นเก่านั่นเอง

ขณะเดินผ่านริมถนนใหญ่ที่มีรถวิ่งพลุกพล่าน น้ำผึ้งหยุดมอง
ตึกหลังใหญ่สูงห้าชั้น กว้างหลายคูหา มีทางลงที่จอดรถชั้นใต้ดิน
ประตูกระจกทางเข้าบริษัทมีสิ่งโตหินแกะสลักตั้งคู่หน้าแครงขาม และ
เหนือขึ้นไปด้านบนติดโลโก้ป้ายชื่อบริษัทเด่นสง่า ที่นี่เคยเป็นบริษัท
ของครอบครัวเธอมาก่อน แต่เปลี่ยนเจ้าของไปหลายปีแล้ว

“คุณหนูผึ้ง ผมเพิ่งกลับมาจากต่างจังหวัด เอาปลาแดดเดียว
มาฝาก”

ลุงยามร้องเรียกพลางรีบเดินมาหา แกคุ้นเคยกับน้ำผึ้งดี เพราะ
ลุงยามทำงานที่นี่ตั้งแต่ห้าผึ้งเกิด ถึงแม้ว่าจะเปลี่ยนเจ้านายไปแล้ว
หลายปี แต่ลุงยามก็ยังทักทายไม่เคยเปลี่ยน “ปลานี้ผมจับเอง หมักเกลือ
ตากแดดเองกับมือเลยนะ ถ้าแก่คงจะชอบ”

“โอ้โฮ ตัวโต สีสวยน่ากินมากเลยคะ เดี่ยวผึ้งเอาไปทอดให้
ครอบครัว กินกับข้าวต้ม อร่อยเหาะแน่นอน”

“ผมรู้ว่าคุณหนูชอบ เลยหิ้วมาฝากเยอะหน่อย”

“ขอบคุณมากนะคะลุงสิน แล้วไหนลุงสินบอกเตี้ยว่าจะเกษียณ
กลับไปพักที่บ้านแล้วไงคะ”

“ผมก็อยากกลับ แต่กลับไปแล้วไม่มีกิน ไร่ติดลูกชายมันเพิ่ง
เอาหลานมาทิ้งไว้ให้เลี้ยงแล้วหายไปเลย ถ้าผมไม่มาทำงานก็ไม่มีใคร
ส่งเงิน พอกลับมาก็ได้ยินว่าเขาจะปลดพนักงานเพิ่ม ผมก็ยังไม่รู้เลยว่า
จะได้ทำงานถึงวันไหน”

ตอนที่กำลังคุยกัน รถเอสยูวีป้ายแดงแล่นเข้ามาชิดขอบทาง

ลุงยามจึงรีบวิ่งเข้าไปเปิดประตูให้ เด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับน้ำผึ้ง ก้าวลงมาจากรถอย่างสง่างาม เธอคนนั้นแต่งชุดนักเรียนคอนแวนต์ โรงเรียนเดียวกัน แต่งตัวเหมือนกันทุกอย่าง แต่ต่างกันตรงที่เธอคนนั้นมีคอนซ์บรธรับส่ง และกระเป๋า รองเท้า นาฬิกาข้อมือเป็นของแบรนด์เนม ราคาแพง

“นึกว่าใคร ที่แท้ก็คุณหนูน้ำผึ้ง อ้อย ลืมไป ต้องเรียกยายหนูผี ต่างหาก มาทำอะไรที่หน้าบริษัทของคุณพ่อฉันหรือจ๊ะ”

คนพูดกระแนะกระแหงไม่ใช่คนอื่นไกล แต่เป็นยายลูกหมิ ธิดาปากร้ายประจำโรงเรียน โชคร้ายเสียจริงที่เธอเรียนห้องเดียวกับน้ำผึ้ง

“มายืนตาละห้อยหน้าสงสารที่นี้ จะรอเศษเงินจากคุณพ่อของฉัน ละสิ ลืมไปหรือเปล่าว่าที่นี้ไม่ใช่ของเธอ”

“ไม่ใช่ของเธอเหมือนกันนั่นแหละยายลูกหมา ไปเท่าบ๊อกรๆ ที่อื่นเถอะไป”

“ยายแวน! ยายหนูผี!”

“อ้า เจ้าบ๊อกรๆ ไล่แล้วยังไม่ไป สงสัยต้องสาदन้าไล่”

น้ำผึ้งสะบัดมือไล่ชีวๆ เมื่อก่อนเดียวกับพ่อของยายลูกหมิเป็นหุ้นส่วนก่อตั้งบริษัทนี้มาด้วยกัน ดำเนินธุรกิจนำเข้าและส่งออกสินค้าจากจีน ถือเป็นรายใหญ่ในยุทธภพ แต่เมื่อประสบความสำเ็จ บริษัทแห่งนี้ก็ไม่ต้องการพระราชาสองคน เตี่ยถูกบีบให้ถอนตัวพร้อมรับสภาพหนี้ เตี่ยพยายามต่อสู้แล้วแต่ก็ไร้ประโยชน์ จากนั้นมาเตี่ยก็ไม่พุดถึงอีก น้ำผึ้งจึงเป็นผู้เฝ้ามองความเจริญรุ่งเรืองของบริษัทนี้อยู่เงียบๆ ปลอ่ยให้ศัตรูของเตี่ยสร้างอาณาจักรเล็กๆ ของตัวเองจนสุดความสามารถที่เขามี และรอเวลาให้เธอพร้อมเมื่อไร เธอจะโจมตีให้ละไม่มีเหลือ

“เวลาที่มีคนถามเรื่องที่เราโตมาด้วยกัน ฉันเกลียดที่ต้องมีชื่อเธอ

เข้ามาในชีวิตฉันเหลือเกิน”

คุณหนูลูกหมี่โตมาพร้อมกับคุณหนูน้ำผึ้ง ต้องถูกเปรียบเทียบ มาตลอดตั้งแต่เล็กจนโต ทั้งเรื่องเรียน เรื่องหน้าตา เรื่องความสามารถ พิเศษ ลูกหมี่ไม่เคยเอาชนะได้เลย เหมือนมีกำแพงที่ไม่อาจก้าวข้ามไปได้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ลูกหมี่สะสมความเกลียด รู้สึกว่าโลกใบนี้ไม่ยุติธรรม เพราะวันๆ ยายน้ำผึ้งเอาแต่แอบหลบอยู่หลังห้องเรียน แต่มันกลับสอบได้ที่หนึ่ง ส่วนลูกหมี่อุตส่าห์เรียนพิเศษตั้งแต่เข้าจรวดค่า กลับได้แค่ที่สอง ตอนที่มิสเรียกมันออกไปมอบรางวัลหน้าห้อง ยายนั่นก็เอาแต่หวาแบบเบือๆ

นำหมี่นี้ใส่ไม่มีใครเกิน!

ตอนประถมพอได้ยีนว่ามีสัดเลือกให้น้ำผึ้งเป็นนางรำ ลูกหมี่ก็โวยวายจะเป็นบ้าง ไม่ว่าน้ำผึ้งจะทำอะไร ลูกหมี่ก็ต้องลงแข่งขันด้วยทุกสิ่ง และก็พ่ายแพ้ไปเสียทุกอย่าง แต่มีเรื่องฐานะการเงินนี้แหละที่ลูกหมี่ภาคภูมิใจว่าชนะแล้ว!

“คุณพ่อของฉันเป็นนักธุรกิจฝีมือดี นี่ก็เพิ่งจะไปติดต่อร่วมทุนที่จีนแผ่นดินใหญ่ อีกหน่อยฉันก็ต้องรับช่วงต่อจากคุณพ่อ อู๊ย ฉันได้ยีนว่าคุณพ่อบริหารงานได้กำไรเพิ่มขึ้นจากปีก่อนตั้งห้าเท่า แผนงานที่คุณพ่อกำหนดไว้แม่นยำจนใครๆ ก็ยกให้เป็นครู อย่างเธอกับพ่อเธอเป็นพวกซี้แพ้ว คุยไปก็เสียเวลาเปล่า ฉันละอับอายเสียจริงที่ต้องทนเรียนที่เดียวกับเธอ” ยายลูกหมี่เบะปาก เหยียดมองตั้งแต่หัวจรดเท้า “จนก็จนยังกระเดะเรียนคอนแวนต์ เธอไม่อายบ้างเธอ”

“จ๊าๆ ข้าน้อยขอยอมแพ้ว”

“ดี รู้ไว้ซะด้วยว่าเรามั่นคนละชนชั้น”

คุณหนูลูกหมี่สะบัดหน้าเดินเข้าบริษัทไป มีคนเปิดประตูกระจกให้พร้อมพิณอบพิเทาอย่างดี น้ำผึ้งนั่งมองผ่านกระจกเข้าไปด้านในตึกหลายอึดใจ ก่อนจะเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นเพราะมีงานหลายอย่างที่ช่วยเตี้ย

ทำต่อ เธอเดินเลี้ยวเข้าตรอกเล็กๆ ข้างตึกบริษัทไปประมาณร้อยห้าสิบบเมตร ก็จะถึงตึกแถวไทม์มายๆ ติดป้ายด้านหน้าว่า ‘ชาติชายการบัญชีรับทำบัญชี ภาษีอากร ประกันสังคม ปิดงบบและวางระบบบัญชีทั่วราชอาณาจักร’

“กลับมาแล้วค่ะ สวัสดิ์ค่ะเตี้ย”

ชาติชายวัยห้าสิบ บุคลิกท่าทางเข้มงวดพยักหน้าเล็กน้อย เหยียดไหล่ท่อมตัวเพราะไม่ยอมเปิดแอร์ “วันนี้ทำข้อสอบได้หรือเปล่า”

“สบายมากค่ะเตี้ย ระดับไอ้ผึ้งซะอย่าง”

น้ำผึ้งชูนิ้วโอเค รีบวางกระเป๋าแล้วขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อยืดกางเกงขาสั้น ก่อนจะมานั่งที่โต๊ะข้างๆ ซึ่งเต็มไปด้วยเอกสาร โต๊ะตัวนี้ห้องๆ ใช้ทำการบ้านและเป็นโต๊ะกินข้าวดูทีวีของครอบครัว แต่ช่วงก่อนหกโมงเย็นจะเป็นโต๊ะทำงานของเธอ ชาติชายส่งกระดาษให้ปึกหนึ่ง และผลักจานผลไม้ไปให้ลูกสาว “มีงานขอคำปรึกษาธุรกิจเข้ามาด่วน จะรับหรือเปล่า”

“งานด่วน คำปรึกษาห้าหมื่น ถ้าจ่ายไหวก็รับค่ะ ใครหรือเตี้ย”

“เจ้าเดิม...” หัวกระดาษที่ตราบริษัทเจดดราก้อน บริษัทนำเข้าส่งออกใหญ่โตที่ครอบครัวเธอเคยเป็นเจ้าของนั่นเอง “ถ้าไม่สะดวกใจทำก็ไม่ใช่ไร”

“ไม่เป็นไรค่ะ เงินดีแบบนี้ ทำไมผึ้งจะไม่ทำ ถ้าได้เงินก้อนนี้มาจะได้ค่ายามะเร็งให้อาม่าพอดี” น้ำผึ้งเหลาดินสอให้แหลมแล้วกวาดสายตาอ่านข้อมูลตัวเลขมหาคาล เมื่อเธอถอดแว่นหนาเตอะออก สีหน้าแววตาของเธอจะเปลี่ยนไปเป็นสงบนิ่งและเฉียบคมราวกับคนละคน เป็นภาพที่เห็นได้เฉพาะเวลาที่เธอคำนวณและวิเคราะห์ตัวเลข ผู้เป็นพ่อจึงหยิบรีโมตปิดทีวีเพื่อให้ลูกสาวมีสมาธิเต็มที่

ตั้งแต่อยังเด็กเธอชอบคำนวณตัวเลข นับขั้นนับบันได นับก้าวเวลาเดินไปโรงเรียน ผูกเลขตัวนั้นกับตัวนี้ พอได้ลองถามโน่นถามนี่จากเตี้ย

ไปเรื่อย น้ำผึ้งก็พบว่าโลกของธุรกิจมันช่างสนุกไร้ขีดจำกัด เป็นการต่อสู้กันบนโลกแห่งความจริงโดยที่ไม่ต้องมาเจอหน้ากันเลยก็ได้ กระแสเงินมีภาษาของมันเองและเธอก็ชอบที่จะเรียนรู้ อนาคตเธอจึงฝันว่าจะเป็นเจ้าของอาณาจักรธุรกิจสักแห่ง เป็นราชินีไร้พรมแดนที่ไม่มีใครไม่รู้จัก แต่เธียบอกว่าเธอต้องการทุนมากเกินไป

ระหว่างที่ชาติชายกตเครื่องคิดเลขคำนวณตัวเลขภาษีและใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วย น้ำผึ้งจะต้องการแค่กระดาษเปล่ากับดินสอ ข้อมือของเธอจะขยับเขียนตัวเลข สมการ ข้อกฎหมายภาษี งบดุล ผลกำไรขาดทุนย้อนหลัง กระดาษที่ใช้เขียนหมดแผ่นต่อแผ่นไปเรื่อยๆ เมื่อเธอหยุด ดินสอก็กุดสั้นพอดี

“ผึ้งเขียนแนวทางไว้สี่แนวทาง พร้อมตัวเลขคาดการณ์ทั้งหมด แต่ผึ้งแนะนำให้ใช้แนวทางที่สองค่ะ ดับเครื่องชนไปเลย”

น้ำผึ้งสวมแว่นคินตามเดิมพลงหยิบผลไม้เข้าปาก ส่วนชาติชายหยิบกระดาษไปตรวจดูความถูกต้อง แวตตาของผู้เป็นพ่อก็ตกตะลึง

“มันจะไม่เสี่ยงไปหรือลูก”

“ทางนั้นตั้งเงื่อนไขกำไรมาให้ ในเมื่ออยากรวยก็ต้องกล้าเสี่ยงค่ะ”

น้ำผึ้งยกไหล่แล้วหันไปดูน้องๆ ที่เอาแต่เล่นเกมจนไม่ทำการบ้าน

“อย่าลืมนิสโลแกนของเราลึเคะเตี้ย รับปรึกษาแต่ไม่รับประกัน”

1

ราชาเดมิอานอส

ในวงการธุรกิจ ไม่มีใครไม่รู้จักชื่อ ลีโอเน็ตส์ เดมิอานอส เพราะเขาคือเจ้าของอาณาจักรทางเศรษฐกิจ ทั้งธุรกิจสื่อครบวงจร บ่อน้ำมัน สายการบิน ธนาคาร เหมืองแร่ และกองเรือเดินสมุทร แม้จะไม่มียศหรือตำแหน่งใดๆ แต่เขาทรงอิทธิพลกว่าผู้นำประเทศที่กระแสนเงินทุนของเขาไหลผ่านเสียอีก

โลกรู้ว่าเขาเป็นคนอเมริกันเชื้อสายกรีก สืบทอดตระกูลขุนนาง ซึ่งสืบย้อนขึ้นไปได้ถึงยุคโบราณ เมื่อลีโอเน็ตส์ปรากฏตัวที่ใด ผู้คนที่ไม่รู้จักเขายังถูกบุคลิกองอาจดูด้นข่มทับจนต้องเป็นฝ่ายหลีกทาง คนใหญ่คนโตเกือบทุกคนที่ขอพบเขาล้วนมีเรื่องเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง บางคนขอให้ช่วยบริจาค ขอให้ร่วมลงทุน ไม่ก็ร้องขออิทธิพลของเขา ลีโอเน็ตส์จะบอกปิดไปอย่างไม่แยแสและพร้อมจะจ้องแค้นตรูอย่างเจ็บแสบ

เขาสนุกกับการวางแผน คาดเดาล่องหน้าและวางหมากทำลาย

จนมีหลายคนบอกว่าเขาเป็นคนที่ไร้หัวใจ

คนที่ทำงานในอาณาจักรเคมีอันอสถาย่าเกรงเขาในฐานะบุคคลที่ไม่อาจแตะต้อง จนกระทั่งเมื่อหลายปีก่อนผู้บริหารโรงงานคนหนึ่งก่อเรื่องพลาดมหันต์ ตอนนั้นเขากับทีมวิจัยกำลังทดลองเกี่ยวกับพลาสติกชนิดใหม่ซึ่งเป็นผลพลอยได้จากน้ำมันดิบในรัฐเท็กซัส ระเบิดมา พวกเขาทำหลังคาโรงงานปลิวว่อน ห้องแล็บไฟไหม้เสียหายไปเกินครึ่ง ตีมูลค่าความเสียหายราวๆ สามล้านเหรียญ โชคดีที่ไม่มีคนตาย ลิโอนิดัสสั่งให้ผู้บริหารและทีมวิจัยที่เกี่ยวข้องทุกคนบินไปพบเขาที่นิวยอร์ก ซึ่งปกติแล้วคงต้องใช้เวลาอีกสี่ห้าปีกว่าผู้บริหารโรงงานจะมีสิทธิ์พบคนระดับสูงโดยตรง ทุกคนหวาดผวา แน่ใจว่าชีวิตการทำงานคงหมดอนาคตแล้วแน่นอน

ทว่าลิโอนิดัสกลับสั่งให้พวกเขา นั่งลงแล้วลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ

“พวกคุณอัดออกซิเจนเข้าไปทำไม” ลิโอนิดัสไม่ได้ตำหนิพวกเขาเลยสักนิด แต่ใช้วิธีซักถามแบบโสเครตีส³ “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราดมมันให้ละเอียดกว่านี้ แล้วถ้าทำแบบแรกแต่เปลี่ยนให้อัดออกซิเจนน้อยลงครึ่งหนึ่งจะได้ไหม”

ตอนแรกทุกคนต่างตอบคำถามด้วยท่าทีเกร็งๆ นักวิจัยบางคนก็ไม่แน่ใจว่าชายผู้เป็นเจ้านายเหนือเจ้านายจะเข้าใจศัพท์เฉพาะทางหรือไม่ แต่พอได้คุยก็รู้ว่าลิโอนิดัสไม่เพียงเข้าใจ แต่เขายังเป็นผู้เชี่ยวชาญอีกด้วย ทุกอย่างที่เขาซักถามล้วนเป็นการค้นหาแนวทางแก้ปัญหา ค้นหาทางที่ถูกต้องแล้วมอบหมายให้เริ่มต้นกันใหม่อีกครั้ง ทุกคนที่ได้เข้าพบเขาในวันนั้นต่างรู้สึกถึงแรงมหัศจรรย์บางอย่างที่หนุนนำอยู่ข้างหลัง สุดท้ายแล้วพลาสติกชนิดใหม่นั้นบุกตลาดทำเงินได้มหาศาล

³ ซักถามแบบโสเครตีส (Socrates method) คือ การใช้คำถามนำเป็นชุด ซึ่งผู้ถูกถามเรียนรู้ได้ และคำตอบต้องเป็นสิ่งที่ผู้ถูกถามมีประสบการณ์มาแล้ว และซักถามเชิงสืบสวน (maieutics)

มีคู่แข่งติดต่อที่มัววิสัยเพื่อขอซื้อตัว แต่ไม่มีใครสนใจไปจากอาณาจักร เดมีอานอสเลยสักคนเดียว นักธุรกิจที่อยากจะเข้าถึงตัวลีโอนิดัส จึงต่างอยากรู้จักเพื่อหาช่องทางเข้าพบ

“ตกลงแล้วเขาเป็นใครกันแน่”

“เขาคือคนแรกที่พวกคุณไม่ควรมึ่เรื่องด้วย เคยมีผู้บริหารคนหนึ่ง ลองของ ตกแต่งบัญชีบริษัทเพื่อหาเงินเข้ากระเป๋า ไม่ถึงเดือนหนาย ของลีโอนิดัสก็เหวี่ยงเจ้านั้นเข้าคุก กำหนดพันโทษในอีกห้าสิบปีข้างหน้า”

กลุ่มผู้บริหารระดับสูงจะเตือนกันเสมอ ลีโอนิดัสมีหูตาอยู่ทุกที่ และพร้อมจะพาดดาบลงทันทีโดยไม่ลังเล ดังนั้นแล้วจึงไม่มีใครเดา ความคิดของราชาผู้นี้ได้เลยสักนิด

“แล้วผู้หญิงล่ะ ตอนนี้อยู่ที่ไหนใครเป็นมาตามเดมีอานอส ผมนี่ก็ไม่ออกเลยว่าเขาจะพอใจผู้หญิงแบบไหน”

“เสียใจด้วย เรื่องนี้ผมก็ไม่รู้ เพราะเขายังไม่แต่งงาน”

“อ้อ...เน้นความสัมพันธ์ชั่วคราว” หนังสือพิมพ์และสื่อทั่วโลกเขียน บทความถึงเขาในฐานะผู้มั่งคั่งอันดับต้นๆ ของโลก หนังสืออัตชีวประวัติ เกือบสิบเล่มบอกตรงกันว่าเขาเป็นพวกเลือดเย็น แต่นั่นไม่น่าตื่นตาตื่นใจเท่าเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของชายรูปงามวัยสามสิบหกผู้นี้

เขาไม่สนใจเรื่องแต่งงาน แม้จะเคยมีดาราสาวผู้โลโฉมหลายคน เข้ามาพัวพัน แต่มันก็จบลงอย่างรวดเร็ว มีข่าวลือมากมาย แต่ก็ไม่มีใคร รู้จักบุรุษผู้นี้จริงๆ เลยสักนิด จนหลายคนคิดว่าลีโอนิดัสเป็นสุภาพบุรุษ นักบุญ แต่ดูจากการไล่ล่าหมายเชือดเส้นเลือดใหญ่ของคู่แข่งในวงการ ธุรกิจแล้ว คนอย่างลีโอนิดัสก็ควรถูกเรียกขานว่านักฆ่ามากกว่า

“กาแฟรับท่าน”

พนักงานรับใช้เคาะประตูไม้ไ้ก่อนจะเข็นรถเครื่องดื่มเข้ามา อย่างนอบน้อม ท่ามกลางศิลปะชั้นเอกของโลกที่ประดับอยู่ทั่วทุกหน ทุกแห่ง ขณะที่ลีโอนิดัสกำลังนั่งพักผ่อนบนเก้าอี้นุ่มนุ่มสบายใน

ห้องสมุดส่วนตัว เขากำลังดูบริษัทซึ่งสั่งทำและปรุงพิเศษเฉพาะ ใบหน้า
คมเข้มเรียบเฉย ไม่บงบอกพื้นอารมณ์ใดๆ นอกจากกวาดสายตาคมกริบ
ไปตามเอกสารที่เพิ่งรายงานเข้ามา

เขาเห็นรายงานผลประกอบการของบริษัทในเครือแล้วแปลกใจ
เพราะยอดกำไรที่กำลังพุ่งขึ้น จู่ๆ ก็ทิ้งดิ่งลง “ทำไมยอดขายแถบอาเซียน
ถึงตกลงขนาดนี้ เกิดอะไรขึ้น”

“มีสินค้าจากจีนเข้ามาตีตลาดครับท่าน ต้นทุนของเราอยู่ที่
สิบดอลลาร์ แต่ทางนั้นสั่งเพิ่มกำลังผลิตมากกว่าเราถึงห้าเท่า ทั้งรูปแบบ
และคุณภาพเหมือนๆ กัน แต่ต้นทุนลดลงเหลือแค่หกดอลลาร์ และ
ฝ่ายนั้นตั้งใจตั้งราคาจำหน่ายแค่สิบดอลลาร์ ดั่งนั้นก็เลย...”

‘ทำไมร้อย ขายมาก’

กลยุทธ์อื่นๆ แต่ได้ผลยอดเยี่ยม คนวางแผนนับว่าเก่งพอตัว
ลีโอนิดัสจึงลงเปลี่ยนกลยุทธ์ด้วยการเสนอร่วมลงทุนเพื่อหาโอกาส
กลืนกิน แต่อีกฝ่ายตอบรับและรุกกลับอย่างชาญฉลาดด้วยการ
ยื่นเงื่อนไขว่าจะยอมเซ็นสัญญาก็ต่อเมื่อบริษัทของเขาอมซื้อสินค้า
ที่มีอยู่ในมือในราคาเท่าทุน เจ้าโง่เง่าที่เขาส่งไปดูแลเซตอาเซียนก็รีบ
งับเหยื่อโดยไม่ดูทิศทางตลาด ผลก็คือคู่แข่งไทยกำไรจากตลาดแล้วยัง
ได้ทุนคืนจากสินค้าค้างสต็อกจำนวนมหาศาล จากนั้นเดือนต่อมาก็
หาเรื่องคว่ำสัญญาร่วมลงทุนไปหน้าตาเฉย

“หาข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับเจตตารากันมาให้ฉันภายในวันนี้”

“ครับท่าน”

ช่วงเข้าก่อนหกโมง น้ำผึ้งต้องมาถึงโรงเรียนเพื่อซ่อมรา
นุญฉายเบญจกายแปลงเป็นนางสีดา ในการแสดงละครดึกดำบรรพ์เรื่อง
รามเกียรติ์ ตอนนางลอย เด็กนักเรียนที่เป็นนาฏศิลป์และผ่านการ

คัดเลือกให้เป็นนางรำของโรงเรียนต่างมาเข้าแถว ไล่ไปตั้งแต่ชั้นมัธยม
ปีที่หนึ่งถึงหก น้ำผึ้งต่อแถวอยู่คนสุดท้ายเพราะตัวสูงกว่าใครเพื่อน

“วันนี้เราจะคัดเลือกนางรำ เพื่อแสดงในงานครบรอบวันก่อตั้ง
โรงเรียนและขอบคุณผู้มีอุปการคุณและผู้บริจาคเงินให้ทางโรงเรียน
ปีนี้คุณศักดิ์ชัย คุณพ่อของลูกหมีเป็นผู้สนับสนุนให้ทางชมรมนาฏศิลป์
โดยตรง เพราะฉะนั้นแสดงฝีมือให้เต็มที่เลยนะ”

“คะมิส” ทุกคนต่างฮือฮาที่มีผู้ปกครองใจดีสนับสนุน แต่ละวัน
น้ำผึ้งกับเพื่อนนางรำจะต้องมาฝึกซ้อมกับครูนาฏศิลป์จนเป็นกิจวัตร
โดยจะเปลี่ยนกระโปรงนักเรียนมาห่มผ้าแดง เกลาผมสวมมงกุฎนาง
ทัดดอกไม้อุบะ เมื่อกราบพ่อแม่ที่โต๊ะบูชาแล้ว ครูนาฏศิลป์จึงเปิดเพลง
หน้าพาทย์ประกอบการรำ โดยมีน้ำผึ้งเป็นผู้รำอยู่หน้าสุด

ฉุยฉายเออย จะเข้าไปเฝ้าเจ้าก็กริดกราย
เยื้องย่างเจ้าช่างแปลงกาย ใหล่เมียดล่อม้ายลีตานงลักษณะ
ถึงพระรามเห็นทราวม้วย จะจงนพระทัยให้อะเหลื่ออะหลัก⁴

ผู้ที่จจะรำฉุยฉายได้ต้องผ่านการฝึกฝนการรำมามากพอสมควร
โดยเฉพาะเพลงรำที่เป็นมาตรฐานต่างๆ ทั้งเพลงช้า เพลงเร็ว รำแม่บท
ตลอดจนการรำชุดอื่นๆ เป็นต้น น้ำผึ้งสืบทอดออกไปอย่างอ่อนช้อย
งดงาม วาดปลายนิ้วออกรำทำสอดสร้อยมาลาแล้วบอ้งหน้า สอดใส่
อารมณ์ภูมิใจในความงามของนางเบญกายออกมาทางใบหน้าและท่าทาง
ตลอดจนการเคลื่อนไหวทุกสัดส่วนของร่างกายนับตั้งแต่ศีรษะจรด
ปลายเท้า

งามนักรเอย ใครเห็นพิมพ์พักตร์ก็จะรักจะใคร่
หลักก็จะผันครั้นต้นก็จะคิด อยากจะเห็นอีกสักนิดหนึ่งให้ชื่นใจ
งามคมดุจคมศรชัย ถูกลนอกทะเลในให้เจ็บอุรา

⁴ บทร้องฉุยฉายเบญกาย อยู่ในบทละครเรื่อง รามเกียรติ์ ตอนนางลอย ซึ่งเป็นบทพระนิพนธ์
ในสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์

น้ำผึ้งรำตีบทตามคำร้องและจังหวะเพลงปี่พาทย์เครื่องห้า การรำ
ดูจวบเป็นการรำเดี่ยวเพื่ออวดฝีมืออ่อนช้อยแม่นยำ มีปฏิภาณไหวพริบ
และแสดงอารมณ์ได้งามสง่า นอกจากนี้ผู้ที่จรรำดูจวบได้ไม่ใช้แค่เก่ง
แต่ต้องมีรูปร่างงดงามนุ่มนวลด้วย ครูนาฏศิลป์จึงค่อยๆ คัดเด็กออก
ทีละคน จนกระทั่งเหลือน้ำผึ้งที่ยังออกรำต่อไปตามจังหวะบทร้อง
มิสตบมือเรียกแล้วแต่น้ำผึ้งมัวเหม่อ ไม่ได้ยิน

“น้ำผึ้ง เธอใจลอยไปถึงไหนกันล่ะ”

“ขอโทษค่ะมิส”

“เธอยังเกร็งอยู่นะน้ำผึ้ง นางเบญจกายแปลงเป็นนางสีดา นางจึง
ภูมิใจในร่างแปลงที่แต่งองค์ทรงเครื่องสวยสด กิริยามารยาทงาม
แต่ถ้าเธอยังไม่เชื่อว่าตัวเองสวย คนดูจะเชื่อได้อย่างไรว่าเธอสวย ถ้าเธอ
ไม่เข้าถึงในเชิงศิลปะการรำอย่างลึกซึ้ง เมื่อแสดงรำดูจวบก็จะ
ไม่แสดงความประณีตศิลป์ออกมาเต็มที่”

“ผึ้งจะพยายามค่ะมิส”

“เหม มิสเลือกยายจาก เอ๊ย ยายน้ำผึ้งขึ้นเวทีรำดูจวบขอบคุณ
คุณพ่อของลูกหมีเหรอดะ” ลูกหมีเองก็เป็นนางรำคนหนึ่ง แต่เพิ่งมาถึง
โรงเรียนและหน่วยนาตาไปรอบๆ เพื่ออวดตัวว่าปีนี้พ่อของเธอบริจาค
ให้โรงเรียนตั้งลิบล้าน “ลูกหมีมาช้า ไม่ทันได้คัดตัว เสียตายจ้ง”

“เธอจะเข้าร่วมคัดตัวด้วยก็ได้นะลูกหมี ถ้าได้ขึ้นรำให้คุณพ่อชม
ท่านต้องภูมิใจมากแน่ๆ”

“ไม่เอาเหรอดะมิส ลูกหมีต้องได้เป็นผู้นั่งชมสิคะถึงจะถูก
คุณพ่อบอกว่าอีกหน่อยลูกหมีต้องไปเป็นเจ้าของคนขายคน จะมาเต้นอะไร
แบบนี้จะดูไม่ดี” ลูกหมีมองเหยียด วันก่อนที่มีเรื่องกันยังไม่ได้สะวาง
“เมื่อเข้าคุณพ่อบอกว่าเดือนนี้บริษัททำกำไรได้เพิ่มขึ้นหลายเท่า ก็เลย
จะเพิ่มเงินบริจาคอีกห้าล้านเป็นลิบล้าน น้ำผึ้งจ๊ะ เธอเคยเห็นเงิน
ลิบล้านมั๊ย”

“ไม่เคยหอรอก” น้ำผึ้งหยิบแว่นขึ้นมาสวมแล้วเริ่มเปลี่ยนผ้าถุง เพราะใกล้เวลาเข้าแถวแล้ว ลูกหมึกก็ยังงใจยียวนกวนประสาทไม่เลิก

“แหม ก็นั่นสินะ ฉันไม่น่าเสียเวลาถามเลย แแต่เงินหมื่นเธอก็คงไม่มีปัญญาได้จับหอรอก จะไปเคยเห็นเงินล้านได้ยังไงนะ”

น้ำผึ้งไม่ได้สนใจต่อปากต่อคำอะไรด้วยเพราะซีก็เกียดพูด คำแนะนำที่เธอเป็นผู้วางแผนในวันนั้นได้ผลรวมกับโยนประทัดลงไป ในบ่อแก๊ส ประกายไฟเล็กๆ ลูกซีตี่ช่วงเป็นระเบิดลูกใหญ่ แผ่ผลกระทบ ออกไปเป็นวงกว้างจนซื้อบริษัทเจตตราก้อนถูกกล่าวถึงในหน้า หนังสือพิมพ์ธุรกิจ ในฐานะบริษัทนำเข้าสู่ออกไร่ซื้อแต่กล้าต่อกร กับบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับข้ามชาติ ยายลูกหมึกก็ยังไม่เหม็นจนจมูกยาว ไม่ตั้งแต่ก่อนเริ่มเรียนไปจนพักเที่ยงแล้วก็ยังไม่หยุดไม่ว่าง

“แค่เดือนนี้เดือนเดียว คุณพ่อของฉันทำกำไรได้ตั้งร้อยกว่าล้าน”

“ไอ้โฮ คุณพ่อเธอเก่งจัง” พวกเพื่อนๆ ในห้องต่างสนใจฟัง แต่ น้ำผึ้งพับหลังบออยู่ที่โต๊ะหลังห้อง คุณหนูลูกหมึกจึงเพิ่มระดับเสียงวิ๊ดวาย ให้ดังขึ้นไปอีก ตั้งใจจะยั่วให้คู่แข่งอีกคนตัวอื่น

“ฉันได้ยินพวกผู้ใหญ่คุยกันว่าเธออาจบริษัทจดทะเบียนเข้าตลาดหุ้น อีกหน่อยก็จะใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี่คุณพ่อของฉันงานยุ่งมาก พวก ลือติดต่อขอสัมภาษณ์ไม่เว้นแต่ละวัน ฉันเองก็ต้องไปออกทีวีกับคุณพ่อ ด้วย เขินอะ”

หนวกหูจริงๆ เลย...น้ำผึ้งเกาหัวแกรกๆ พลังปรือตาขึ้นมาอย่าง เบื่อหน่าย เสียงแจ่มๆ ของยายคุณหนูลูกหมึกรบกวนวนเวลาจับหลัง สีหน้า ของน้ำผึ้งก็เลยยบย่น ลูกหมึกเห็นเข้าก็คิดเข้าข้างตัวเองว่าน้ำผึ้งอิจฉา นอกจากจะยืมเยาะแล้วยังแกล้งพูดดั่งๆ ให้ทุกคนได้ยิน

“น่าเสียดายนะ ถ้าคุณพ่อของน้ำผึ้งเขาไม่วางมือไปเสียก่อน ป่านนี้น้ำผึ้งเขาก็คงไม่ต้องทนใส่เสื้อเก่าๆ เหลือๆ แถมต้องโทนรถเมล์ มาเรียน น่าสงสาร...”

“หา...หนวกหูเสียงหมาบ๊อ๊กๆ จริงเว้ย” เสียงหาหวอดของ น้ำผึ้งตัดบท “คุยเบาๆ หน่อยสิยายลูกหมา เอาแต่ไม้เรื่องพ่อรวยปาวๆ นี่...หล่อนไม่เขินเพื่อนบ้างหรือ พ่อยายแจน พ่อยายฟ้าก็รวยระดับ พันล้านหมื่นล้าน เขายังไม่ไม่หมิ่นใหญ่โตเหมือนเศรษฐีร้อยล้านอย่าง บ้านเธอเลยอะ ไม่คูลหรือกะบอกเลย”

“ยายน้ำผึ้ง! หล่อนมันก็แค่ลูกคนล้มละลาย บ้านก็ต้องเช่าอยู่ แถมอยู่ได้เพราะคุณพ่อของฉันเจียดงานไปให้ทำ หล่อนไม่มีสิทธิ์พูด กับฉันด้วยซ้ำหรือกะ”

“อัปเดตข้อมูลหน่อย บ้านฉันปลดล้มละลายไปสองปีแล้วอะ”

“ความจริงแล้วครอบครัวเธอน่าจะตายๆ ไปให้หมดซะ พวกซีโง ไม่ยอมให้หนี้ หน้าไม่อาย ฉันรังเกียจพวกนอกคอกหมิ่นเหม่งอย่างเธอจริงๆ”

“ลูกหมี่ เธอพูดแรงไปนะ ขอโทษน้ำผึ้งเถอะ”

“แค่นี้ไม่เรียกว่าแรงหรือ เขาเรียกว่าความจริงต่างหาก พวกเธอ ไม่รังเกียจยายเด็กบ้านล้มละลาย แต่ฉันรังเกียจ คุณพ่อของฉันบอกว่า ลูกหุนส่วนโง่ นี่ไงละกรรมตามสนอง”

คนบางคนใช้ชีวิตไปวันๆ ด้วยการดูถูกดูแคลนผู้อื่นเพื่อให้ตัวเอง รู้สึกชนะ น้ำผึ้งจึงไม่สนใจต่อปากต่อคำ แค่มัวตัวลงฟูบนอนต่อ แต่ ลูกหมี่ไม่ยอมจบ ตรงเข้ามาคว้าแว่นสายตาทัน้ำผึ้งวางไว้บนโต๊ะ ตั้งใจ จะเหวี่ยงออกไปนอกหน้าต่าง แต่น้ำผึ้งไวกว่า คว้าข้อมือของยายลูกหมี่ไว้ได้ ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง สายตาเย็นชาของน้ำผึ้ง ช่มอีกฝ่ายจนคอหด

“จะ...จะทำอะไรฉันยะยายยาก!”

“เปล่าสักหน่อย” น้ำผึ้งดึงแว่นคืนมาแล้วสวม กลายเป็นสาวแว่น ทำทางจิตๆ ตามเดิม “แต่จะสั่งสอนเธอสักนิดว่าอย่ายุ่งกับของของ คนอื่น และถ้ารู้ไม่จริงก็อย่าลามปามถึงครอบครัวคนอื่น การที่เธอ

กตฉันท์ให้ต่ำลง ไม่ได้ทำให้เธอสูงขึ้นหรอกนะ”

น้ำผึ้งปล่อยมือยายลูกหมึกก่อนจะเดินดุ่มๆ ไปที่โต๊ะของอีกฝ่าย
คว้าสมุดหนังสือแล้วโยนทิ้งออกไปนอกหน้าต่าง สมุดการบ้านของ
ลูกหมึกลอยละลิวหล่นลงไปที่สระน้ำด้านล่างอย่างสวยงาม ตามด้วย
เสียงกรีดดังลั่นของเจ้าของสมุด ร้องโวยวายจนน่ารำคาญ

น้ำผึ้งไม่เคยบอกใครเรื่องที่เตี้ยถูกโกงแล้วยังต้องรับชดใช้หนี้
ที่ไม่ได้ก่อ เพราะมันไม่มีประโยชน์ที่จะโอดครวญถึงเรื่องที่เกิดขึ้นไปแล้ว
รวมทั้งงานที่ปรึกษารับจ้างนี่ก็ด้วย เธอเป็นเพียงมือปืนในวงการ
ไม่เปิดเผยชื่อ ไม่แสดงตัว แคร์เป้าหมายแล้วเล็งยิง เสร็จงานก็เก็บตัว
ทุกสายตาดึงพุ่งไปที่บริษัทเจตตราก้อนอย่างกระหายใคร่รู้

แต่อนิจจา...น้ำผึ้งหารู้ไม่ว่าตัวเองกำลังเหยียบทำนบรุชผู้หนึ่งที่อยู่
อีกฟากโลกเข้าอย่างจัง

สี่ เอนิดัสจับตาดูตัวเลขของบริษัทในเครือด้วยตัวเอง ถึงแม้ว่า
จะเป็นบริษัทย่อยของสาขาที่ทำกำไรไม่ถึงครึ่งเปอร์เซ็นต์ของธุรกิจ
ทั้งหมดที่เขามีกี่ตามเถอะ แต่เขากำลังรู้สึกว้าวไม่อาจละลายตา เป็น
ครั้งแรกที่เขาเดาไม่ออกว่าอีกฝ่ายจะวางหมากไปทางไหน เหมือนกับว่า
อีกฝ่ายเป็นกระแสดลมหาเดาที่เดาทางไม่ได้ บางจังหวะโหมหนัก บาง
จังหวะแผ่วเบา และนำโมโหตรงที่มันรู้จังหวะเร่งจังหวะผ่อนแมนยำ
จนน่าขนลุก ซึ่งทีมที่ปรึกษามีระดับพระกาฬของเขาน้อยคนนักที่จะมี
สัญชาตญาณแหลมคมขนาดนี้

“เจ้าพ่อระดับคุณไม่เห็นต้องสนใจบริษัทสเกลเล็กแบบนั้นเลย
นี่ครับ” ที่ปรึกษาระดับอาวุโสวัยหกสิบบ่นออกมา เพราะเขาถูกดึงสมาธิ
ออกจากกองทุนระดับพันล้านดอลลาร์เพื่อมาวิเคราะห์เกมลงทุนมูลค่า
ไม่ถึงห้าแสน “เสียเวลาเปล่าๆ อะไรเดลิใจให้คุณสนใจบริษัทกระจ๊วดย่อย

แห่งหนึ่งนี่”

“ก็คงจะเป็นเพราะมันสนุก” มุมปากของลีโอนิดส์ยกขึ้นเล็กน้อย ถือเป็นเรื่องขี้มึนที่ทำได้ยากของบุรุษผู้นี้ “ลองดูตัวเลขก่อนลี แล้วคุณ จะเนื้อเต้นเหมือนฉัน”

“ขอให้จริงเถอะครับ” ที่ปรึกษาอาวุโสเปิดอ่านข้อมูลที่ถูกส่งต่อมา ทางอีเมล กวาดสายตาอ่านกราฟผลกำไรที่ดึงดูดจนน่าตกใจ “ประธาน บริษัทไม่กี่ที่ที่ปรึกษาน่าจะเป็นมือใหม่ แต่ก็ฝีมือร้ายเอาเรื่องเหมือนกัน แถมยังบ้าระท่าเหมือนคุณไม่มีผิด”

“พวกไม่กลัวตาย ฉันชอบ”

ที่อีกฟากโลกหนึ่ง...น้ำผึ้งกำลังจับหลักในระหว่างรอเตียงมาพบมิล ที่ห้องปกครอง โทษฐานประพฤติตัวไม่เหมาะสมเรื่องโยนสมุดของเพื่อน ที่นั่งน้ำ จู่ๆ เธอก็จามโครมใหญ่จนแวงนหลุด น้ำผึ้งทำหน้าเหลือหลา ก่อนจะพับหน้าลงไปหลับต่อ ไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกชายผู้อยู่แดนไกลหัน คมเขี้ยวมาหา

“ตัวเลขตรงจุดนี้หลอกล่อให้ฉันคลายความระมัดระวัง แค่ พริบตาเดียวก็พลิกทั้งกระดาน ฉันไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน”

บริษัทเจตตราก่อนเป็นบริษัทนำเข้าส่งออกธรรมดาทั่วไป ไม่แตกต่างจากบริษัทอื่นๆ นี่ทั่วโลกที่เขาเคยเจอ หนาซ้ำยังเป็น บริษัทเล็กๆ ที่ไม่ได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ด้วยซ้ำไป หาก ลีโอนิดส์จะอัดเงินทุนมหาศาลเข้าสู่ก็คงล้มเกมได้ไม่ยาก แต่เขากระหาย ใครรู้จึงลงสู่ภายใต้เงื่อนไซเท่าเทียมกัน วัดกันแพร่ๆ ไปเลยว่าใคร จะหมัดหนักกว่า

หลังจากติดตามความเคลื่อนไหวของบริษัทคู่แข่งและซบเคี้ยวกัน อยู่ช่วงหนึ่ง ลีโอนิดส์ก็ลงมาสั่งการด้วยตัวเอง

“ปล่อยสินค้ำรุ่นใหม่ออกมา”

เขาสั่งเบรียง รูปแบบที่เขาชอบใช้คือพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส

แก้เกมให้กลับมาเหนือกว่าและได้เปรียบอีกครั้ง สถานการณ์ดีขึ้นเรื่อยๆ จนน่าพอใจ และเผื่อว่าเจตตราก่อนจะเดินหมากไปทางไหนต่อ

“เทขายเลยจ้ะ”

น้ำผึ้งเขียนแนะนำให้บริษัทเจตตราก่อนเทขายสินค้าในราคาต่ำ ออกแคมเปญลดราคาครึ่งหนึ่งและซื้อสามแถมหนึ่ง เพราะสินค้ารุ่นใหม่ ของคู่แข่งออกมาแล้ว ในขณะที่สินค้าของรุ่นก่อนยังค้างเต็มโกดัง ดังนั้นเพื่อลดความสิ้นเปลืองจากการรักษาสินค้าค้างคลัง สินค้าบางอย่าง ก็ต้องลดล้างสต็อกเพื่อระบายของออกไป สินค้าที่ขายไม่ออกจึงหมดเกลี้ยงในห้าวัน เธอไม่กลัวขาดทุน เพราะสินค้าพวกนี้ต้นทุนและได้กำไรแล้ว กลยุทธ์ซื้อสามแถมหนึ่งจึงเป็นศิลปะการขาย หากเก็บต้นทุนต่อไปจะก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายดูแลรักษา เพราะฉะนั้นไม่ต้องเสียขาย โละขายเพื่อเคลียร์โกดังไว้สต็อกสินค้าใหม่ๆ ดีกว่า

กลยุทธ์ของน้ำผึ้งสร้างผลกระทบต่อคู่แข่งอย่างจังหนับ แผนการคู่แข่งมีช่องโหว่ให้จัดข้อเติมไปหมด แต่มันคือกับดักที่ขุดรอไว้ทั้งสิ้น หลังจากขบเคี้ยวกันอยู่เกือบเดือน ด้วยเงื่อนไขที่เท่าเทียมกันของสองบริษัท เมื่อพิจารณาทุกทางเลือกของสินค้าชิ้นนี้แล้ว ลีโอนัดส์จึงได้ข้อสรุป

เขาแพ้เกมนี้แล้ว แพ้แบบไม่ทันรู้ตัวเลยด้วยซ้ำ

“ที่จริงแล้วถ้าท่านอัดเงินเข้าไป ไม่มีบริษัทไหนสู้ได้ด้วยซ้ำนะครับ”

“เวลาคุณเล่นหมากรุก คุณยอมได้รับตัวหมากเพียงชุดเดียว และเท่าเทียมกับฝ่ายตรงข้าม ถ้าโกงตั้งแต่เริ่มเกม มันก็ไม่ใช่เกม”

“ท่าทางท่านจะถูกใจนักวางแผนของบริษัทเล็กๆ คนนี้นะครับ”

“ฉันภูมิใจมาก ไม่ได้สนุกแบบนี้มานานแล้ว”

ในขณะที่ด้วยกันน้ำผึ้งก็จามอีกโครมจนหัวโขกโต๊ะเรียน ก่อนจะบ่นออกมาดังกๆ ว่าใครนินทาวะ

“กาแฟดำครับท่าน” พนักงานรับใช้น้ำกาแฟร้อนมาให้ที่โต๊ะทำงาน แต่ลิโอนิดัสไม่ได้สนใจเพราะเขากำลังอ่านรายงานผ่านทางอีเมล สิ้นคำพูดนั้นชายไม่ออกเพราะกระแสตลาดเปลี่ยนแปลงเร็วมาก และไม่คุ้มหากจะยอมเพิ่มทุนเพื่อทุ่มตลาด จำเป็นต้องคัดลอสเพื่อลดความเสียหาย ในขณะที่บริษัทในเครือของเขากำลังขาดทุนยับเยิน เจ้าคู่แข่งตัวแสบก็ลอยลำไปจับสินค้าตัวใหม่เรียบร้อยแล้ว ลิโอนิดัสพิจารณารายงานต่างๆ อย่างละเอียด แน่ใจว่ากำลังเผชิญหน้าอยู่กับตาเผ่าเขียวลากดินอยู่เป็นแน่... น่าสนใจจริงๆ

“เตรียมเครื่องบินให้ฉันด้วย ฉันจะออกเดินทางทันทีที่เครื่องพร้อม”

“ครับท่าน”

บริษัทแม่ของคู่แข่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ ทุนจดทะเบียนแค่เจ็ดแสนดอลลาร์แต่กล้าได้กล้าเสียไม่น้อย กฎของสมรภูมิธุรกิจก็คือ ใครโหดกว่าคนนั้นก็อยู่รอด คนที่แข็งแกร่งย่อมถูกคนที่แข็งแกร่งกว่าสยบและจะเป็นเช่นนั้นไปเรื่อยๆ นี่แหละที่ทำให้สนุก ชายหนุ่มถอดแว่นสายตาดอกมาเช็ดซ้ำๆ ในเมื่อมีศัตรูทางธุรกิจที่น่าสนใจปรากฏตัว เขาก็ยินดีเล่นสนุกให้ถึงที่สุด

2

ขอพบหน้า

วินอาทิตย์ เวลา 7:00 น.

อากาศยามเช้าของเขตกรุงเทพฯ ชั้นในสว่างสดใส ไม่มีอะไรบอกล่วงหน้าเลยว่านี่จะเป็นวันที่น่ากลัวที่สุดวันหนึ่ง น้ำผึ้งตื่นนอนมาช่วยแม่ทำงานบ้านตามปกติ น้องชายกำลังช่วยแม่ตากผ้า น้องสาวกำลังช่วยแม่อยู่ในครัว ส่วนเตี้ยออกไปนั่งคุยกับพรรคพวกสภากาแฟ จนประมาณเจ็ดโมงครึ่งถึงจะกลับมากินข้าว เธอกำลังกวาดบ้านไปเรื่อยๆ เพื่อปล่อยหัวสมองให้ว่างเปล่า จนกระทั่ง...

“สาวราศีสิงห์ โปรดระวังคนแปลกหน้า หน้าที่การงานจะพบความท้าทายใหม่ มีเกณฑ์จะได้โยกย้าย ส่วนเรื่องความรัก จะมีคนที่ถูกใจเข้ามาแบบไม่ทันตั้งตัว ทิศเสริมดวงคือทิศตะวันตก สีถูกโฉลกคือสีแดง”

รายการข่าวช่วงเช้าวันอาทิตย์จะมีทำนายดวงชะตาราศีสั้นๆ ก่อนตัดเบรกเข้าโฆษณา ไม่ก่กวาดในมือของเธอพลันหยุดก็กั สมองครุ่นคิด

อยู่ที่หน้าจอโทรทัศน์ ไม่เข้าใจว่าศาสตร์การทำนายเหล่านี้ใช้อะไรคำนวณ คำทำนายก็ใช้คำกว้างๆ ทัวไป ซึ่งผู้คนที่พร้อมจะตีความเข้าข้างตัวเอง แปลว่าศาสตร์การทำนายพวกนี้สามารถผิดพลาดได้มากกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ แต่ก็ยังได้รับการยอมรับ เป็นจิตวิทยาที่น่าสนใจจริงๆ

“มัวเหม่ออะไร รีบไปกินข้าวเร็วเข้า วันนี้ไม่ไปทำงานพิเศษหรือ ผีง”

“ไปค่ะแม่ ผีงยังกวาดบ้านไม่เสร็จ ให้เจ้าพงศ์ทำต่ออีกแล้วกันนะ”

“อ้าว งี้ก็สวยลิเจ้าผีง”

“อย่าบ่นมากนัก เมื่อวานเจ็กก็ทอดปลาให้กินแล้วไง ผีงไปทำงานก่อนนะคะแม่ กลับประมาณบ่ายสาม” วันนี้น้ำผีงแต่งตัวด้วยเสื้อยืด สีขาวพอดตัดตัว เอี้ยมยีนส์ขายาวขาดๆ เมื่อจัดการมือเข้าเสร็จเรียบร้อย ก็คว้ากระเป๋าสะพาย ผูกเชือกกรองเท้าผ้าใบแล้วมุ่งหน้าออกจากบ้าน ไปยังถนนเยาวราช

“เมี้ยว...เมี้ยว...” พวกแมวจรจัดตัวผอมโซเห็นเธอก็วิ่งตรงมาหา เพราะรู้ว่าจะได้กินข้าว น้ำผีงหยิบข้าวคลุกปลาทอดที่แอบไว้ออกจากกระเป๋า จัดแจงเทแบ่งใส่ถ้วยให้แล้วรอพวกมันกินจนอิ่ม พอจะลูบหัวพวกมันก็กลับวิ่งหนีไป

“เล่นตัวจริงๆ ไม่ยอมให้จับตัวสักที แล้วเมื่อไรจะจับไปทำหมันได้ละที!” มิแต่แมวที่คุ้นเคยกันมานานนอนหงายเกลือกไปเกลือกมาเพื่ออ้อน ส่วนพวกแมวหน้าใหม่ยังไม่ไว้ใจคนจึงต้องใช้เวลาทำความรู้จัก เธอเก็บกวาดพื้นที่ตรงนั้นให้สะอาดแล้วออกเดินต่อไป

จู่ๆ เธอก็รู้สึกถูกรับตามอง น้ำผีงจึงหันขวับไปแต่ไม่เจออะไร เหมือนช่วงสองสามวันนี้มีอะไรแปลกๆ รอบกวนใจเธออยู่ตลอดเวลา แต่น้ำผีงก็ยกไหล่และก้าวเดินต่อไป สายตามองตรงไปข้างหน้า ขณะที่เธอกำลังข้ามถนนโดยมีป้ายร้านรวงบนถนนเยาวราชเป็นฉากหลัง มีเสียงซัดเตอร์ดังขึ้น บันที่ก็ภาพเธอทั้งจากระยะใกล้และระยะไกล แววดา

และท่วงท่าการเดินอย่างมั่นใจทำให้เธอดูเป็นสาวน้อยที่สุดใส่ บุคลิก
ท่าทางเชื่อมั่นในตนเองจนเกือบเรียกได้ว่าสง่างาม และทรงพลังอย่าง
น่าประหลาด

รถลีมูซีนสีดำสนิทแล่นตามหลังน้ำผึ้งอยู่ไม่ไกล กระจกรถ
เลื่อนลงมาช้าๆ ลีโอนิดส์หรีต่าจ้องสาวแว่นด้วยสายตาเย้นเยียบ

“แน่ใจหรือว่าเป็นเธอ” เขาเอ่ยถาม ซีโอโอผู้รับผิดชอบดูแลบริษัท
เดมิอานอสในแถบเอเชียนี้ก็ทำหน้าที่เป็นล่ามแปลคำถาม

“ท่านถามว่าเด็กคนนั้นทำงานให้คุณแน่หรือ”

“ครับๆ คนนั้นนั่นแหละ ปล่อยผมไปได้หรือยัง”

ศักดิ์ชัย พ่อของคุณหนูลูกหมิ่นนั่งตัวเล็กถือบอยบูนรถลีมูซีน สีหน้า
ท่าทางเล็กเล็กเพราะไม่รู้ว่่าชายรูปร่างสูงใหญ่ผู้นี้เป็นใคร รู้แต่ว่า
อยากจะหลบลิ้ไปให้พ้นจากสายตากดดันคู่นั้นให้เร็วที่สุด

“เขายืนยันว่าไม่ผิดตัวครับท่าน”

คำตอบที่ได้ไม่น่าเชื่อถือเลยสักนิด ใบหน้าของลีโอนิดส์ยังคง
เรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ นอกจากยิ้มรับ “เขาเป็นคนที่อารมณ์ขัน
ดีนะ คุณฟอสเตอร์ คุณทำงานให้เดมิอานอสก็ปีแล้ว”

“ละ... ลีปีครับ”

คนทั้งรถเงียบกริบ โดยเฉพาะซีโอโอที่ถือดีมาตลอดก็ยังหน้า
ซีดเผือดอย่างเห็นได้ชัด ต้องรีบเค้นอะไรก็ได้ออกมาจากปากศักดิ์ชัย

“คุณศักดิ์ชัย คุณรู้ใช่ไหมว่่าหากพูดจาเหลวไหลหรือพูดโกหก
ผลลัพธ์ที่ได้อาจไม่ค่อยน่าประทับใจเท่าไร”

“พะ... ผมไม่รู้ว่่าเด็กคนนั้นไปทำอะไรไว้ แต่ไม่เกี่ยวกับผมเลย
สักนิด พวกคุณจะจับก็ไปจับเธอเอาสิ ผมไม่รู้เรื่อง”

“ได้โปรดเถอะ ไม่อย่างนั้นเราจะลงนรกกันทั้งคู่”

“ผมก็บอกความจริงไปหมดแล้ว เด็กคนนั้นเป็นที่ปรึกษาด้าน
การวิเคราะห์ตลาดให้ผม เธอทำงานอิสระ ไม่ขึ้นอยู่กั้กับใคร ได้โปรดเถอะ

ผมไม่ได้โกหก”

ซีอีโอเห็นว่าคำดีชั้ยจะช่วยแก้สถานการณ์คอขาดบาดตายครั้งนี้ไม่ได้ เขาจึงหันไปวิงวอนขอโอกาสจากชายผู้อยู่จุดสูงสุดของอาณาจักรเดมิอานอส แต่น่าเสียดายที่คำอ้อนวอนนั้นไม่มีวันไปถึง ใบหน้าคมเข้มเรียบเฉยราวกับไร้ความรู้สึก เงามืดที่ทาบบริเวณหน้าทำให้เขาดูเหมือนลึกลับปีศาจร้าย แววตาและความเย็นชาของเขาทำให้ทุกคนแทบหยุดหายใจ

“ท่านครับ เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของผม”

“หมดธุระแล้ว พาเขากลับไปส่งด้วย ส่วนเรื่องข้อเสนอร่วมธุรกิจระหว่างเดมิอานอสกับเจดตราก็นึกยกเลิกไปซะ”

“คะ...ครับท่าน”

คำดีชั้ยถูกนำตัวออกไปขึ้นรถอีกคัน ส่วนลีโอนิดัสประสานนิ้วเรียวยาวพาลางทอดสายตาคุ่นคิด ยอมรับว่าผิดหวังที่เสียเวลาอันมีค่าเพื่อเจอเรื่องตลกร้าย เขากำลังจะสั่งให้คนขับรถเลี้ยวกลับสนามบิน แต่ภาพถ่ายโพลารอยด์ในมือเขาฉายประกายอะไรบางอย่าง มีรูปถ่ายใบหนึ่งถ่ายจังหวะที่เธอถอดแว่นออกไว้ได้ เธออยู่ในชุดซ้อมรำสวมมงกุฎดูแปลกตา ลีโอนิดัสพบว่าตนเองจับจ้องดวงตากลมโตของเด็กสาวคนนี้ และรู้สึกได้ว่าเธอมีลูกบ้าแอบซ่อนอยู่ในแววตา

เขาจะลองพิสูจน์ดู

ร้านอาหารสี่หยาง เป็นภัตตาคารเก่าแก่ใหญ่โต เปิดกิจการมาหลายสิบปี ตั้งอยู่ใจกลางเยาวราช ที่นี่ขายน้ำชา ขนมและอาหารเหลา รสโอชาในราคาไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก แยกส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวชาวจีน มีวัยรุ่นนมา কিনตามรีวิวในอินเทอร์เน็ตบ้างแต่ไม่มากนัก ร้านแห่งนี้มีสองชั้น ชั้นล่างตั้งโต๊ะสำหรับลูกค้า มีเวทีให้นักแสดงขับร้องเพลงหรือเล่นดนตรี ด้านนอกร้านมีเฟิงพักสวยงาม มีลูกค้าสูงอายุนั่งกันมา

นั่งเล่นหมากรุก ไม่ก็นั่งโยกศีรษะไปตามจังหวะเพลง ส่วนชั้นสอง เป็นพื้นที่สำหรับลูกค้าที่มีเงินหนักและต้องการความเป็นส่วนตัว เวลาเดินขึ้นบันไดมาจะเจอภาพเทพเจ้าแห่งโชคลาภกับหิ้งบูชาแขวนอยู่บนฝ้าผืนพรมมือไหว้พลางกล่าวพึมพำ

“เจ้าพ่อ! เชิญเจ้าพ่อเกาะบ่าลูกข้างมาเลยเจ้าคะ ขอให้วันนี้ ได้ทีปหนักๆ ด้วยนะเจ้าคะ”

ชุดเสื้อผ้าที่ต้องใส่ทำงานคือกิ๋เพ้ารัดรูปสีแดงเพลิง ชายกระโปรงผ่าข้างขึ้นมาถึงต้นขา เธอปล่อยผมยาว ถักเปียเล็กๆ คาดหน้าผาก และผูกซ่อนปลายไว้ใต้ตรงกอกหู ประแป้งเด็กทาหน้าให้ขาวลึกหน้อย แต่มึน่ายาอุทัยที่ปากเล็กน้อย แค่นี้ก็พร้อมทำงาน น้ำผึ้งเริ่มต้นกวาดดูพื้นและเช็ดโต๊ะทุกตัวจนสะอาดเอี่ยมอ่อง จัดผ้าปูโต๊ะ เรียงจานถ้วย และตะเกียบ จัดวางแจกันใส่ดอกกุหลาบบนโต๊ะให้เสร็จเรียบร้อย ก่อนเวลาเปิดร้าน งานหนักแต่รายได้ดีไม่ใช่เล่น

กริ่งๆ

เสียงกระดิ่งดังขึ้นเมื่อประตูร้านเปิด สายลมมาจากแห่งหนใดไม่รู้พัดผ่านมาโลมไล้เรือนกายอย่างนุ่มนวล เส้นผมยาวสววยปลิวระเิบหน้าไปวูบหนึ่ง น้ำผึ้งจึงยกมือขึ้นปิดอกโดยไม่ได้สนใจมองสิ่งใดเป็นพิเศษ และในตอนนั้นเองที่เธอรู้สึกแปลกประหลาด เสมือนสายลมได้นำพาใครคนหนึ่งให้ปรากฏตรงหน้าเธอ น้ำผึ้งจึงเอ่ยออกไปเป็นภาษาจีนกลาง โดยไม่ได้เงยหน้ามอง

“ขอภัยด้วยค่ะคุณลูกค้า ตอนนี้ร้านยังไม่เปิดค่ะ กรุณานั่งรอสามสิบนาทีนะค่ะ”

เงียบ...

ไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมา น้ำผึ้งจึงเงยหน้าขึ้นสบตา ก่อนจะเอ่ยบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงดี ชวนให้เขานึกประทับใจในความคล่องภาษาของเธอ “ร้านจะเปิดในอีกสามสิบนาทีค่ะคุณลูกค้า”

ชายวัยฉกรรจ์ที่อยู่เบื้องหน้าเธอมีรูปร่างผึ่งผาย ใบหน้าสลักเสลา
คมคาย แต่อย่างก้าวของเขาหนักแน่นประจวบด้วยพลังงาน กิริยาท่าทาง
สุขุมหนักแน่น สายตาที่เขามองตรงไปข้างหน้าดูราวกับสัตว์ร้ายที่แสน
จะน่าปรารถนา ดวงตาเปี่ยมเสน่ห์ของเขาสามารถตรึงความสนใจของ
ผู้คนได้เพียงแค່ก้าวเดินเข้ามาเท่านั้นเอง

น้ำผึ้งรู้สึกได้ถึงรังสีที่แผ่เป็นริ้วๆ ออกจากกายของชายผู้นี้...
เพียงแค่มองก็รู้ว่าเขามีเขี้ยวเล็บซ่อนอยู่ ชูดสูทสากลที่ชายคนนั้นสวมใส่
ตัดเย็บจากผ้าเนื้อดีเป็นมันวาว ดูไม่แตกต่างจากกลุ่มเศรษฐีที่เธอเคย
เจอตอนไปงานเลี้ยงเมื่อสมัยเด็กๆ แต่พอลองสังเกตให้ดี เธอดูออกว่า
ชายผู้นี้สวมสูทและเสื้อเชิ้ตสั่งตัดจากโรม รองเท้าหนังมันวับจากปารีส
และเนกไท่ซึ่งมาจากลอนดอน รู้ได้ทันทีว่าไม่ใช่บุคคลระดับธรรมดา

น้ำผึ้งกำลังอึ้งแจก้นดอกกุหลาบสีแดงสด พวงแก้มนุ่มน้ม
คลอเคลียอยู่ข้างกลีบกุหลาบบอบบาง เธอคิดว่าเขาไม่ได้ยินจึงเอ่ย
อีกครั้ง คราวนี้ลองทั้งภาษาสเปนและฝรั่งเศส แม้จะมีพนักงานรุ่นพี่
เข้ามาช่วยเจรจา แต่ชายผู้ทรงอำนาจก็หาได้สนใจ

“เขาเป็นใครเธอ”

“ไม่รู้สิ แต่ดูเหมือนจะพุ่งไปหาชายฝั่งคนเดียวเลยนะ”

เพื่อนพนักงานเริ่มซุบซิบกัน น้ำผึ้งขมวดคิ้วเล็กน้อยเพราะเธอ
ไม่รู้จ๊ก และเขาก็ดูไม่เข้ากับภัตตาคารอาหารจีนอย่างแรง เธอจึง
หันไปวางแจก้นกุหลาบและทำงานต่อโดยไม่สนใจ แต่สัญชาตญาณ
บอกว่าสายตาของคนผู้นี้เล็งมาที่เธอ

เขาไม่ได้มาเพียงลำพัง แต่มาพร้อมผู้ติดตามประมาณสี่ห้าคน
ทุกคนเรียกขานเขาว่า ‘ท่าน’ จนกระทั่งเขามาหยุดยืนตระหง่านอยู่
เบื้องหน้าเธอ ลิโอเนตส์หรือตามองเด็กสาวตัวเล็ก ดวงตาล้ำลึกสุดหยั่ง
เปล่งประกายน่าเกรงขาม

และคำพูดแรกที่เอ่ยออกมาก็คือ...

“เธอคือ น้ำผึ้ง แต่วิวัฒนาการใหม่”

สาวแซ่แต่เจ้าของชื่อกำลังจะตอบรับ แต่เฟอิญนึกถึงคำทำนายเมื่อเช้า... จระวังคนแปลกหน้า น้ำผึ้งจึงมองเขาอย่างประเมิน ประสาทสัมผัสอันแหลมคมรับรู้ว่าคุณนี่มีสง่าราศีลึกล้ำ และจะเป็นผู้ที่เธอต้องระวัง จะประมาทไม่ได้...

หรือว่าไอ้ฝรั่งหน้าหม้อที่เธอต่อยหน้าโหลฐานแต่ะอ้งไปเมื่อวันก่อน มันส่งคนมาเอาคืนหาว่า

เอ๊ะ... หรือจะเป็นอาเสียจากชั่วเถาส่งคนมาทวงทูปคืน... ไม่น่าจะใช้ถึงอาเสียจะห้วงแต่ไม่เคยหวงเงิน

เอ๊ะ... หรือว่า...

น้ำผึ้งคิดๆ จนไม่รู้ตัวว่าเขาเองก็กำลังพิจารณาเธออยู่เช่นกัน เพียงแค่ลีโอนิดัลยีนหนึ่งๆ ก็สะกดเธอไว้ง่ายดาย แววดาคู่นั้นเย็นชาแผ่กลิ่นอายสะท้านเยือกไปถึงชั่วกระดูก คนของเขากระจายออกไปตรวจสอบความปลอดภัยตามหน้าที่ คนหนึ่งแยกตัวไปตั้งประตูม้วนเหล็กลงมาปิดหน้าร้านเพื่อประกาศว่าวันนี้ภัตตาคารปิดไม่มีกำหนด ถ้าแก่ร้านพยายามจะเข้ามาเจรจาแต่ถูกกันตัวออกไป ดังนั้นจึงช่วยไม่ได้ที่จะดูเหมือนชายฉกรรจ์ทำหกคนกำลังรุมล้อมเด็กสาวชุดกิ๊พ้าแดงคนเดียว

“ถ้าคุณตามหาน้ำผึ้ง วันนี้เธอยังไม่มาค่ะ” น้ำผึ้งฉีกยิ้ม ทำตาโตเหมือนเม็ดลำไยกระแตกกลับไป แต่เขาชี้ไปที่ป้ายชื่อโลหะที่ติดตรงหน้าอก

“ถ้าฉันตาไม่บอด เธอติดป้ายชื่อมีสน้ำผึ้ง...อย่าทำตัวเป็นเด็กชี้โกหกกับฉัน”

น้ำผึ้งฉีกยิ้มกว้างขึ้นไปอีกจนดูก็รู้ว่าแกล้งยิ้ม แพขนตาหนากระพือถี่และเฉไฉหน้าตาเฉย “ขอภัยด้วยค่ะ ดิฉันพึ่งผิดพลาดเอง คุณลูกค้าถามหาใครนะคะ”

“ฉันจะไม่ถามซ้ำ เธอคือน้ำผึ้งใช่ไหม”

“ก็ขึ้นอยู่กับคำตอบของคุณลูกค้าค่ะ” เธอย้อนเสียงใส แกล้งยียวน “ลองเริ่มตั้งง่าย ๆ ด้วยการแนะนำตัวก่อนเป็นไงคะ”

“ฉันเป็นตำรวจสากล”

“คุณโกหก”

“เอาคืนที่เธอโกหกฉันก่อนไป”

น้ำผึ้งได้ฟังคำตอบแล้วหุบยิ้มฉับ นั่นทำให้เขาอดยิ้มไม่ได้ ลีโอนิดัสยืนตีความสูง ทำให้ศีรษะของเธอสูงแค่แฝงอกเขาเท่านั้นเอง และแว่นสายตาของเธอเป็นอะไรที่เขาอยากจะทำจัดทิ้งที่สุด มันขัดแย้งกับบุคลิกสง่างามในแบบที่เขาไม่เคยถึง

“ฉันมาคุยกับเธอในฐานะผู้บริหารระดับสูงของเดมิอานอส เพื่อนของฉันบอกว่าเธอเป็นที่ปรึกษาให้เจตตราภรณ์”

“คุณลูกค้ารู้ได้อย่างไรคะ”

“ฉันรู้เรื่องของคนที่ฉันสนใจทุกอย่าง โดยเฉพาะคนที่ทำให้เงินหลายร้อยล้านของฉันหายวับไป”

“อ้อ... แปลว่าคุณลูกค้านี่เองที่ขัดข้องกับดิฉันเมื่อเดือนที่แล้ว...”

ลีโอนิดัสหรีตจ้อง ตอนแรกเขาคิดว่าคำกัณฑ์ซัพพุดบัตให้พ้นตัว แต่แค่พูดคุยกันเขารู้ทันทีว่าเป็นเธอจริงๆ

“ช่วงท้ายของเกม ดิฉันก็เกือบแย่ไปเหมือนกัน แต่พวกคุณรับส่งคำสั่งกันอีตอาดเชื่องช้าเกินไป เสียใจด้วยจริงๆ ค่ะคุณลูกค้าความจริงแล้วดิฉันเล็งไว้แค่สองร้อยล้านเท่านั้นเอง... แต่ได้มาตั้งสี่ हजारๆ” น้ำผึ้งแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งและเข้าใจว่าเขาคือซีไอผู้ดูแลบริษัทเดมิอานอสภูมิภาคอาเซียน ซึ่งลีโอนิดัสก็ไม่ได้แก้ไขความเข้าใจผิดแต่อย่างใด

น้ำผึ้งถอดแว่นสายตาของตนเองออก

“คุณลูกค้าคงจะไม่ได้มาพบดิฉันเพื่อบ่นคร่ำครวญอย่างเดียว

ใช้ไหมคะ”

คนติดตามของลีโอนิดัสต่างยืนตัวแข็งทื่อ หนาวสะท้านไปตาม
สันหลัง เด็กคนนี้เป็นใครมาจากไหน เธอช่างอวดดีและกล้ากระตูก
ความโกรธอย่างร้ายกาจ แต่ลีโอนิดัสรู้ทันว่าแม่สาวคนนี้น่าใจร้าย
เพราะกฏข้อแรกของการเจรจา หากใครรักษาความเยือกเย็นไว้ไม่ได้
คนนั้นก็แพ้ตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่ม และเขาก็ไม่เคยยอมเป็นฝ่ายถูกชู้แน่นอน

“ลูกไม้ต้นๆ แค่นี้ทำอะไรฉันไม่ได้หรอกนะ”

“ก็ต้องลองไปเรื่อยๆ ค่ะ เดี่ยวก็ได้ผลเอง หวังว่าคุณลูกค้า
คงจะมีความอดทนสูงนะคะ”

ใบหน้าหวานสวยมีรอยยิ้มยิ้มน้อยๆ แต่ดวงตาคมกล้าคู่งาม
มองตรงและประสานสายตากับเขาอย่างไม่เกรงกลัว ท่าทีของน้ำผึ้ง
ไว้ซึ่งอยู่นิดๆ และแฝงลิ้นอายอะไรบางอย่างที่ทำให้เขารู้สึกว่าเธอ
กำลังยืนอยู่ท่ามกลางข้าราชการ นับเป็นบุคลิกทรงอำนาจอย่างหนึ่ง
ที่ผู้บริหารระดับสูงควรมี ลีโอนิดัสมองเธออย่างประหม่น ก่อนจะได้
ข้อสรุปว่าคุณหนูผู้นี้แตกต่างจากหญิงสาวคนอื่นๆ ที่เขาเคยพบแน่นอน

“กรุณานั่งลงแล้วเรามาคุยกัน มีสน้ำผึ้ง”

“เชิญค่ะ” น้ำผึ้งยกไหล่พลางผายมือไปที่โต๊ะ

เขานั่งลงตรงข้ามเธอและพิจารณาดู เล็ดตัวน้อยสวมชุดก็เพ้าแดง
ดูแล้วจะให้ความรู้สึกเหมือนเทพธิดาแสนพิสุทธิ์ก็ไม่ใช่ เหมือนชุด
สีแดงสดจะข่มประกายแสงฉลาดฉานในแววตา แต่ปรากฏว่าชุดสีแดง
ยิ่งทำให้เธอเจิดจ้ามากขึ้นกว่าเดิม เขาก็บอกไม่ได้ว่ามีอะไรซ่อนอยู่
ในแววตาคู่นั้น แต่ที่แน่ๆ คือเรือนผมสีดำสนิท ถักเปียเล็กๆ ตรงเหนือ
กกหู ประดับด้วยเครื่องกะไหล่เงินตัดกับผิวพรรณขาวผ่องเป็นสีสัน
ชวณละลานตา เมื่อเธอถอดแว่นออก บรรยากาศโดยรอบก็พลัน
เปลี่ยนแปลงไป ดวงตาดำขลับฉายแววฉลาดเฉลียวขึ้นเล่น นัยน์ตา
กลมโตของเธอจ้องมองเขาโดยปราศจากความประหม่าชัดเจน

“คุณคิดว่าประเทศไทยเป็นอย่างไรคะ”

เธอเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนาก่อนด้วยรอยยิ้ม เสียงของเธอหวาน และพูดด้วยสำเนียงอังกฤษไร้ที่ติ เขาแปลกใจตัวเองที่หัวโนไหวต่อรอยยิ้มชวนประทับใจของเธอคนนี้ ใครก็ตามที่เห็นเธอยิ้มแล้วไม่ยิ้มตาม ก็คงเป็นพวกไม่มีหัวใจ ลีโอนิดัสพยายามตีความหมายในประโยคนั้น แต่เพื่อเป็นการเริ่มต้นที่ดี เขาจึงพยักหน้ารับ

“ประเทศไทยเป็นประเทศที่สวยงาม มีศักยภาพ แต่น่าเสียดายที่ไม่ได้ออกมาใช้...แล้วเธอล่ะ ตอนนี้อยู่ในกระเป๋าเงินของเธอมีอยู่เท่าไร”

“ไม่ถึงสองร้อยบาทหรอกค่ะ...ก็ประมาณห้าเหรียญเห็นจะได้ถามทำไมหรือคะ”

“ฉันจะแสดงวิธีดึงศักยภาพของประเทศไทยออกมา สำหรับเด็กรุ่นเธอ...หากต้องเริ่มต้นจากเงินที่มีในกระเป๋า เธอคิดว่าจะต้องใช้วิธีไหนลงทุนในโลกการเงินให้ประสบความสำเร็จ ลองบอกมาหน่อยสิ”

เธอถามเขากว้างๆ เขาก็ถามเธอกลับแบบกว้างอ้อมโลกบ้าง น้ำผึ้งรู้ว่าเขากำลังทดสอบ จึงหยิบกระดาษกับปากกาออกมา และวางเงินที่มีทั้งหมดตอนนี้อยู่ตรงหน้าเขาแล้วกวักมือเรียกเพื่อนพนักงาน

“ขอน้ำแดงไซดาแก้วหนึ่ง แก้วก็...” เธอผายมือไปทางชายหนุ่มหน้าหนึ่ง

“กาแฟดำ ไม่ใส่น้ำตาล” เขาบอก น้ำผึ้งก็ได้แต่ตอบในใจว่าจ๋าๆ

“ชอกกาแฟดำไม่ใส่น้ำตาลให้คุณลูกค้าท่านนี้ นี่เงินจ่ะ ที่เหลือลงบัญชีฉันไว้นะ”

เธอยื่นเงินที่มีทั้งหมดให้เพื่อนไป เท่ากับว่าเธอไม่เหลือเงินสักแดง ลีโอนิดัสจ้องเธออย่างประหม่น พยายามครุ่นคิดหาคำตอบ

“เตี้ย...เอ่อ หมายถึงคุณพ่อของดิฉันติดใจร้านอาหารแบบสูกี้ ยี่ห้อหนึ่งมาก ดิฉันจะเลือกลงทุนในหุ้นบริษัทนั้นค่ะ”

“อธิบายหน่อยสิ”

“ไม่ยากหรอกค่ะ แค่เลือกลงทุนในแบรนด์สินค้าที่ยังไม่มีชื่อเสียง
ครอบครัวเราไปกินสุกี้กันแทบทุกอาทิตย์ นั่นทำให้ดิฉันเห็นโอกาสอะไร
บางอย่างจากรอบตัว ทุกสามเดือนดิฉันจะอัปเดตสถานะทางการเงิน
ของพวกเขา ดูจำนวนสาขาเปิดใหม่ แผนเจาะตลาดของเขาเป็นแบบไหน
และการดูแลสาขาเก่าดีขึ้นหรือเลวลง คู่แข่งเป็นใคร ร้านสุกี้แบรนด์นี้
แตกต่างจากคู่แข่งหรือไม่ ทุกอย่างเป็นข้อมูลสาธารณะที่ไม่ว่าเด็ก
คนไหนก็ค้นหาทางอินเทอร์เน็ตได้ ถ้าหากสามารถอธิบายได้ว่าหุ้น
บริษัทไหนน่าสนใจให้เด็กแปดขวบเข้าใจได้ในสองนาทีหรือน้อยกว่า
ก็เป็นอันใช้ได้...”

น้ำผึ้งเขียนตัวเลขต่างๆ ลงไปในกระดาษ เธอไม่ได้ฟันธงว่า
หุ้นของร้านสุกี้นี้จะทำกำไร แค่เขียนแนวโน้มออกมา ทำให้เขาปรับตัวด้วย
สัญชาตญาณว่าแม่สาวคนนี้ไม่ใช่เด็กสาวธรรมดา และสิ่งที่เขาชอบใจ
เป็นอย่างมากก็คือเวทิตาคมกล้าของเธอ งามราวกับเพชรส่องประกายไฟ
ในความมืด ทำให้เขาไม่อาจสลัดเธอออกไปจากความคิดได้

“ฟังดูน่าสนใจ”

หลักการงานของเธอง่ายจนน่าทึ่ง หุ้นไม่ใช่ลอตเตอรี่ ถ้าบริษัท
บริหารได้ดี ราคาหุ้นก็ดีด้วย ถ้าบริษัทแย่ หุ้นก็แย่ แต่ความยาก
ที่แท้จริงคือเราควรจะขายหุ้นในจังหวะเวลาไหนต่างหาก

“ดิฉันจะไม่ซื้ออะไรเพียงแค่ว่าจะได้แตกต่างจากคนอื่น ดิฉันจะซื้อ
ก็ต่อเมื่อมีเหตุผลให้ซื้อ ของถูกมักเป็นของที่ไม่มีคนมอง ส่วนของ
แพงระยับมักจะเป็นของที่คนต้องการ ธรรมชาติของคนเราก็คือเมื่อ
มีของตุนเต็มที จะไม่มีใครซื้ออีก และเมื่อเกิดเหตุการณ์ทางลบขึ้น
นั่นจะเป็นเวลาที่พวกเขาปล่อยขาย”

“แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าหุ้นที่มีกำไรสูงสุด สมควรขายออกไป
ได้แล้ว”

“เราจะไม่มีความรู้ชุดหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ ดิฉันแค่มีเคล็ดลับว่า

อย่าขายหุ้นดีๆ เร็วเกินไป แต่ให้เกาะติดมันไว้เพื่อให้แน่ใจว่าสถานการณ์จะไม่เปลี่ยนแปลง หุ้นจะขึ้นได้ต้องมีเหตุผลเท่านั้น และอย่าดันทุรังเชื่อว่ามันจะขึ้นตลอดไปด้วย”

ลีโอนิดส์ไม่ได้มองข้อมูลตัวเลขที่เธอกำลังก้มหน้าก้มตาเขียน แต่จ้องมองนิ้วเรียวยาวที่จับปากกาอยู่ ร่างสูงใหญ่มุงสมาธิอยู่ที่เธอ ทุกขณะจิต มองริมฝีปากจิ้มลิ้มกับพวงแก้มใสๆ มองดวงตากกลมโต เป็นประกายราวกับมีดวงดาวนับล้านซ่อนอยู่ในนั้น เมื่อครูธำเธอตอบว่า รู้หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ เขาก็จะลุกขึ้นแล้วกลับออกไปโดยไม่สนใจเธออีก แต่เธอคนนี่ตอบได้ถูกต้อง เพราะแม่จะใช้ระบบคอมพิวเตอร์ทั่วทั้งโลก คำนวณก็ไม่สามารถคาดการณ์ตลาดได้หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ บัจฉัยทางเศรษฐกิจมากมายส่งผลให้ตลาดผันผวน ไม่ต่างอะไรจากอารมณ์ของมนุษย์ที่ผันเปลี่ยนได้ทุกวินาที น้ำผึ้งร้ายรายละเอียดตัวเลข เปอร์เซ็นต์ ความเสี่ยง ผลตอบแทนขั้นต่ำที่คาดการณ์ว่าจะได้รับ ใช้คำพูดต่างๆ จนพวกคนติดตามยังอดเงี้ยวหูฟังไม่ได้

“เธอไม่กลัวความล้มเหลวเลยสินะ”

น้ำผึ้งยิ้มหวาน “ถ้ากลัว ดิฉันคงจะขังตัวเองในบ้านไปแล้วค่ะ การบริหารก็คือการยืมมือคนอื่นทำงานให้สำเร็จ และนักยุทธศาสตร์ก็คือผู้ควบคุมทุกสิ่งให้เป็นไปตามความต้องการเหมือนขยับหมากบนกระดานไม่ใช่หรือคะ และนี่คือกระดานหมากที่มีแนวโน้มว่าจะชนะสูง ดังนั้นก็ต้องกล้าตัดสินใจกันหน่อย”

ลีโอนิดส์พยักหน้าเชิงเห็นด้วย

“ตัวเลขที่เธอคำนวณมีความเป็นไปได้ แต่เงินทุนแค่ห้าเหรียญกว่าแบรนต์ที่เธอเลือกจะทำกำไรพอขายออกมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน และต้องแบ่งมาลงทุนเพื่อขยายกำไรให้ประสบความสำเร็จ เธออาจใช้เวลานานเกินไป”

“ไม่นานหรอกค่ะ แค่ไม่กี่นาทีเท่านั้น ดิฉันเขียนไว้ในกระดาษ

ใบนี้หมดแล้ว”

“ทำได้อย่างไร” เขากำลังจะคว้ากระดาษใบนั้นมาอ่าน แต่น้ำผึ้ง
คว้าไวกว่า

“ดิฉันจะขายข้อมูลลงทุนเหล่านี้ให้คุณลูกค้าในราคาสามแสน
เหรียญเงคงะ กล้าลงทุนตามไอเดียของดิฉันไหม”

น้ำผึ้งยิ้มแฉ่งและแกว่งกระดาษไปมา เธอกำลังเรียกราคาเพราะ
รู้ว่าชายหน้าตาเย็นชาเหมือนน้ำแข็งคนนี้ก็กล้าจ่าย คนติดตามของลีโอนิดัส
ทุกคนหายใจไม่ทั่วท้อง แม้ว่าเด็กสาวคนนี้จะดูหวานประสาธ แต่ที่แน่ๆ
เงินห้าเหรียญก็กลายเป็นสามแสนในพริบตา ลีโอนิดัสเหยียดยิ้มและ
อดชื่นชมมันสมองของแม่สาวน้อยจอมซุกซนคนนี้ไม่ได้ เดี่ยวจะได้รู้ว่า
ใครเป็นแมงมุม ใครเป็นแมลงวัน เขาจะลองเล่นกับเธอสักตา

“ฉันจะให้ค่าไอเดียในกระดาษใบนี้หนึ่งล้านเหรียญ”

ร่างสูงสง่าวางนามบัตรลงบนโต๊ะแล้วยื่นออกไปก่อนจะยิงตรง
เข้าประเด็นทันที

“ฉันต้องการให้เธอไปอยู่กับฉัน”

“หา”

“ฉันต้องการให้เธอทำงานให้ฉัน” น้ำเสียงของเขานุ่มนวล เวลาพูด
ไม่เร็วไม่ช้าแต่หนักแน่น เธอไม่เคยได้ยินเสียงผู้ชายคนไหนนุ่มนวล
ชวนฝันเช่นนี้มาก่อน กอปรกับบุคลิกงามสง่าและผิวงามราวกับหลุด
ออกมาจากหนังสือนิทาน น้ำผึ้งจึงไม่กล้าไวใจเขา

“ขอปฏิเสธค่ะคุณลูกค้า”

เธอเลื่อนนามบัตรของเขาคืนไปโดยที่ไม่ได้สนใจดูด้วยซ้ำ จากนั้น
ก็สวมแว่นหนาตะคองตามเดิม “ดิฉันทำงานตามความพอใจ ไม่เหมาะ
จะเป็นพนักงานประจำของคุณลูกค้าหรอกค่ะ ราคากระดาษใบนี้ดิฉัน
แค่หยอกเล่น ถ้าคุณลูกค้าคิดว่ามีประโยชน์ ดิฉันก็ยกให้ค่ะ”

ถึงจะได้รับคำปฏิเสธจากเด็กแว่น แต่คนตัวสูงใหญ่ที่นั่งฝั่ง

ตรงข้ามไม่ได้เปลี่ยนสีหน้าแต่อย่างใด เพราะเขารู้ว่าไม่จำเป็นต้อง
เร่งร้อน

“เธอกำลังจะจบไฮสกูลแล้ว”

“ใช่ค่ะ”

“ตามข้อมูลที่คุณมี เธอเพิ่งจะส่งแผนการตลาดเพื่อเข้ารับการ
พิจารณาจาก HBS⁵ เลือกที่เรียนได้โหดหินไม่น้อย”

เมื่อเขาพูดถึงมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลก แววตาของเธอก็
ก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ก็เพียงพอให้เขาจับสังเกตและรู้ว่าจับถูกจุดแล้ว
น้ำผึ้งยอมรับกับตัวเองตรงๆ ว่าไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะผ่านการคัดเลือก
หรือไม่ แต่เธอก็อยากจะลองพยายาม “ใช่แล้วค่ะ ดิฉันกำลังรอผล
ตอบรับอยู่ค่ะ”

“ฉันเคยมีโอกาสไปบรรยายสอนนักศึกษาที่นั่นเป็นเวลาสั้นๆ
บอกเลยว่ามันที่เก่งกว่า ฉลาดกว่า และมีประสบการณ์มากกว่าเธอ
อยู่มากมาย อัตราการสอบแข่งขันเพื่อแย่งที่นั่งอยู่ที่หนึ่งต่อสามหมื่น
ฉันมั่นใจว่าเธอมีศักยภาพพอที่จะเข้าคัดเลือก แต่ยังคงขาดสิ่งจำเป็น
อีกอย่างหนึ่ง”

“จดหมายแนะนำจากองค์กรบริหารระดับใหญ่”

“ถูกต้อง” ลีโอนิดส์ยิ้มมุมปาก เขาค้นพบว่าชอบคุยกับเด็กคนนี้
เพราะเธอหัวไว ไม่ต้องพูดอะไรให้มากก็เข้าใจ การเข้ามหาวิทยาลัย
ชั้นนำด้านธุรกิจอันดับหนึ่งของโลกจะต้องสู้กับผู้สมัครจากทั่วโลก
หากมีประสบการณ์ฝึกงานในบริษัทใหญ่ย่อมมีแต้มต่อกว่าคนอื่นฯ และ
เขาก็กำลังเสนอความช่วยเหลือ

“คิดดูให้ดี แล้วฉันจะขอคำตอบวันพรุ่งนี้”

“ดิฉัน...”

“เก็บคำตอบของเธอไว้บอกฉันพรุ่งนี้ และจำไว้ว่าฉันไม่ชอบ

⁵ Harvard Business School

ถูกปฏิเสธซ้ำสอง”

อ้อเธอ... เธอไม่รู้ตัวว่าเปลือยถึงตาใส่เขา ร่างสูงใหญ่เต็มกาแพเล็กน้อยแล้ววางนามบัตรทิ้งไว้ บ่งบอกว่าเขาหมดฐานะที่นี่แล้ว บรรดาคนติดตามขยับเตรียมพร้อมอย่างรู้หน้าที่ ทุกคนคิดตรงกันว่าเจ้านายน่าจะไม่สบอารมณ์เท่าไรนักที่ต้องเสียเวลาอันมีค่าให้เด็กแว่นคนนี้ แม้ว่าสีหน้าของลีโอนิดัสจะเรียบเฉยราวกับรูปสลัก แต่พอหันหลังให้เธอ

เขายิ้ม

“ติดต่อสถานทูต ทำวีซ่าให้เธอภายในวันพรุ่งนี้”

“ครับท่าน”

๒ ขากลับไปพร้อมกับคนติดตาม ส่วนน้ำผึ้งยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิม สายตาจับจ้องอยู่ที่ถ้วยกาแฟดำซึ่งพร่องลงไปครึ่งหนึ่ง นามบัตรของเขายังวางอยู่ที่เดิม แต่น้ำผึ้งคว้านมาขยำแล้วทิ้งลงถังขยะใต้โต๊ะ เมื่อพนักงานทุกคนในร้านเริ่มหายตกใจจึงจับกลุ่มคุยกันโดยหันมามองที่น้ำผึ้งเป็นตาเดียว แต่เธอไม่พูดไม่จา สีหน้าสงบนิ่งและไม่นำพาต่อสายตาของคนอื่นๆ เธอลุกขึ้นยืนแล้วจ้ำพรวดๆ เข้าไปในห้องล็อกเกอร์ของพนักงาน

ร่างบางเก็บอารมณ์ได้ดีจนกระทั่งแน่ใจว่าอยู่ตามลำพัง น้ำผึ้งจึงถอดแว่นออกวางบนชั้นเหนืออ่างล้างมือ เปิดน้ำแล้ววกขึ้นมาลูบหน้า ลูบตา ก่อนจะสบตาตัวเองผ่านกระจก และพบว่าสองแก้มร้อนผ่าวและต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะควบคุมจังหวะหัวใจให้เป็นปกติ

คนอะไรโคตรน่ากลัว!

ผู้ชายมาดเฉียบเช่นเขาเหมือนเพิ่งกระโดดออกมาจากผังราชวงศ์ไหนสักแห่งบนโลก เป็นคนประเภทที่เธอไม่คิดว่ามีอยู่จริงบนโลกใบนี้เลยด้วยซ้ำ น้ำผึ้งทิ้งคิระชะห้อยตกลง สองแขนทำกับเคาน์เตอร์

อ่างล้า้งมือ แห้งข่าล้า่น เธอเกือบจะหลุดกรีดตอนถูกเขาจ้องตา ความรู้ลี้ก
เสียวล้า่นหลังยี้งกว่าโดนล้า้งเข้าห้องปกครองเสียวลี้ก

น้ำฝี้งวักน้ำใส่น้ำอีกหลายรอบ ไม่เห็นจะต้องไปกล้วหรือสนใจ
เขาเลยล้ากนิต เขาบอกว่าจะมารับคำตอบพรุ้งนี้ ไซ้แล้ว...พรุ้งนี้มีงาน
ครบรอบวันก่อต้องโรงเรียน เธอต้องขี้่นร่าลู้ยฉาย ตอนนี้สนใจแค่เรื่อ่น
ไวกี้พอ

ว่าแต่เขาชื้ออะไรนะ

3

คำตอบของเธอ

ดี हां...วันต่อมา

น้ำผึ้งผันแปลกๆ ผันว่าสวมชุดนางรำ แต่งองค์ทรงเครื่องงดงาม ร่ายรำฉุยฉายอยู่บนเวทีที่มีสปอตไลท์สาดส่องเข้ามาจนรู้สึกร้อน เธอ มองไม่เห็นผู้ชม แต่รู้ว่ามีสายตาดมกริบจับจ้องเธอทุกอิริยาบถ เมื่อ บทร้องมาถึงท่อน ‘งามนุกเอย ใครเห็นพิมพ์พัทตร์ก็จะรักจะใคร่’ จู่ๆ ก็มีเลือดตัวหนึ่งโฉบขึ้นมาจากเวที ตรงเข้ามาคาบเอาเธอแล้วกระโดด หายไป

เธอสะดุ้งตื่น เหงื่อโชกเต็มตัวทั้งๆ ที่เปิดแอร์เย็นเฉียบ หลังจาก หายใจเข้าลึกๆ เพื่อปรับอารมณ์ได้แล้ว น้ำผึ้งพยายามเชื่อมโยงว่า จิตใต้สำนึกกำลังบอกอะไรถึงได้ผันลอะเทอะวุ่นวายขนาดนี้ เข็มนาฬิกา ปลุกกำลังจะเคลื่อนมาถึงเวลาที่ตั้งไว้ แต่ยังไม่ทันที่เสียงนาฬิกาปลุก จะดังขึ้น มือเล็กๆ ก็เอื้อมมากดปิดไปเสียก่อน

“ผึ้ง! ผึ้งตื่นแล้วยัง รีบอาบน้ำแล้วมาลงเตียง”

เสียงแม่ลอยขึ้นมาจากชั้นล่าง ตามด้วยกลิ่นข้าวกำลังเดือดหอมฟุ้ง เธอจึงรีบลุก เพราะวันนี้ต้องขึ้นเวทีรำ แม่ช่วยลงแป้งเมเยอร์หรือแป้งชูบน้ำซึ่งเป็นแป้งยอติดที่นางงามและนางรำนิยมใช้ทาผิวให้เนียนสวย แม่ใช้พัพพชูบน้ำแล้วทาแขนท่อน้ำให้บางๆ แล้วค่อยๆ ไปให้มิสแต่งหน้าให้ที่โรงเรียน เมื่อเซ็มนาฬิกาเคลื่อนใกล้เวลาหกโมงเช้า เธอก็พร้อมออกจากบ้าน

“ฝั่งไปโรงเรียนก่อนนะคะ” เธอตั้งใจจะเรียกแท็กซี่ที่หน้าปากซอยรถราบนท้องถนนยังบางตา แต่ก็พบรถสิบลูกขึ้นสี่ดำคันยาวจอดรออยู่ริมทางเท้า เขา นั่งอยู่ที่เบาะหลัง กวักมือเรียกให้เธอมาที่รถ

“ฉันไม่มีเวลามากนัก ขึ้นรถ”

“ไม่ค่ะ ขอขอบคุณสำหรับน้ำใจนะค่ะ” น้ำผึ้งกลั้นหายใจเพราะกลิ่นโคโลญญ์ของเขาลอยเข้ามาปะทะหน้า เธอไม่รู้จะเรียกเขาว่าอะไรดี ผู้ชายล่ำขำที่มีอายุแก่กว่ามากแบบนี้...ใช่แล้ว เธอต้องเรียกเขาว่า ‘ป้า’

“ขึ้นรถ”

“เชิญครับคุณผู้หญิง” คนของเขาเปิดประตูให้พลงมายมือเชิญสี่หน้าของน้ำผึ้งยุ่งเหยิงเพราะไม่คิดว่าเขาจะบ้ามาดักเธอตั้งแต่ไก่โหว่แบบนี้ หน้าขำเธอยังพอกแป้งตัวขาววอก หน้าก็ขาวลอย ผมเผ้าเกล้าไว้หยาบๆ ใส่เสื้อแขนกุดกับกางเกงขาสั้น สภาพเหมือนหนูผีตกถังแป้งไม่มีผิด ส่วนเขาแต่งกายด้วยสูทไหมสีดำซึ่งตัดเย็บอย่างประณีตไร้ที่ติ เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน ผูกเนกไทสีเข้าชุดกัน ร่างกายสูงใหญ่กำยำสง่างามราวกับเทพจำแลง และที่สำคัญคือดวงตาของเขาปราศจากรอยยิ้ม

ใครจะไปกล้าขึ้นรถหูลูของเขากันเล่า!

“บายค่ะป้า” น้ำผึ้งโบกแท็กซี่ได้ก็รีบกระโดดหนีขึ้นรถไปเลย และหวังว่าเขาคงฉลาดพอที่จะรู้ว่าเธอปฏิเสธข้อเสนอถึงบังคับของเขาเมื่อวานนี้ด้วย

แต่เมื่อน้ำผึ้งลงจากแท็กซี่ที่หน้าโรงเรียน รถสิบลูกนั้นก็แล่นมา

จุดเทียบเช่นกัน พวกผู้ปกครองกับนักเรียนที่เริ่มมาถึงโรงเรียนต่าง
ชะงัดมอง เมื่อเขาก้าวลงจากรถ ความหล่อเหลาร้ายกาจของเขาดึงดูด
ทุกสายตาก็มารวมอยู่ที่เขาได้อย่างง่ายดาย

“นั่นใครนะ”

“ไม่รู้สิ เขาต้องเป็นคนดังแน่เลย หล่อจัง” การที่ชายชุดสูทสีดำ
หน้าตาเย็นชาไร้อารมณ์ปรากฏตัวที่โรงเรียนคอนเวนต์อันเป็นดินแดน
บริสุทธิ์ของเหล่าหญิงสาวพรหมจรรย์เช่นนี้ น้ำผึ้งรู้สึกว่ามันค่อยจะ
น่าไว้วางใจเลยสักนิด แต่ก็พยายามเผชิญหน้า

“ป่าเล็กตามวอเวสท์ที่เดอะคอะ ฉันไม่ไปทำงานให้ใครทั้งนั้น”

น้ำผึ้งก้าวถอยเล็กน้อยเพราะรูปร่างสูงใหญ่กำยำเสียจนยืนบัง
ตัวเธอหมด น้ำผึ้งกำลังจะบอกปฏิเสธให้ชัดๆ เขาจะได้เลิกมายุ่งุ่นวาย
หรือเสียเวลาอะไรที่นี้อีก แต่ลิโอนิดส์ไม่ได้สนใจเธอ สองขาแข็งแรง
ตรงเข้าไปด้านในโรงเรียนด้วยใบหน้าที่เรียบเฉย ดวงตาคมกริบเย็นชา
มองตรงไปข้างหน้าราวกับมีเป้าหมายอะไรบางอย่าง ท่วงท่าของเขา
สง่างามเผย เต็มเปี่ยมด้วยเสน่ห์ตามแบบฉบับบุรุษเพศวัยฉกรรจ์ สีหน้า
ของทุกคนที่ได้พบเขาต่างเหมือนกัน กันไปหมด นั่นคือมองเคลิ้มและ
หน้าแดง เมื่อร่างสูงสง่างามเดิน ผุ่งคนก็เปิดทางให้เขาโดยไม่ต้องให้
ใครบอก

“อะไรของเขา เพี้ยนจริงๆ” น้ำผึ้งยกไหล่แล้วรีบไปที่ห้องนาฏศิลป์
มิสเตรียมเครื่องนางสีแดงขลิบเขียวรอไว้บนโต๊ะ แต่คนที่จะได้ใส่
ไม่ใช่เธอ

“แหม...ขอโทษด้วยนะยายแวน มิสเขาคงลืมโทรบอกเธอว่า
เปลี่ยนตัวนางรำแล้ว ฉันเปลี่ยนใจจะขึ้นเวทีรำคนเดียวเอง”

ยายลูกหมี่หัวเราะคิกคัก มีช่างแต่งหน้าที่จ้ำงมาโดยเฉพาะ
ช่วยแต่งหน้าอยู่หน้ากระจก ลูกหมี่นุ่งผ้าจีบหน้านาง สวมศิราภรณ์
มงกุฎกษัตริย์ จี้เพชร สะอึ่ง เข็มขัด กำไลแฝง และกำไลข้อเท้า

พร้อมสรรพ เดิมทีลูกหมึกก็หน้าตาดีอยู่แล้ว ยิ่งสวมเครื่องทรงนางรำ ก็ยิ่งงามสะกดสายตา

“มิสขอโทษด้วยนะ เมื่อเช้าเจ้าของเงินบริจาคมีคำสั่งด่วน..”

“ไม่เป็นไรค่ะมิส ผึ้งเข้าใจ”

“ผู้ใหญ่สั่งให้ผึ้งช่วยแสดงอย่างอื่นแทน” มิสมีสีหน้าหนักใจและอึ้ง อ้าย ยายลูกหมึกนรกรจึงจับปากจีบคอบอกให้เอง

“คุณพ่อของฉันอยากดูกระต๊ว้แทงเลื้อย เธอแสดงเป็นเลื้อยนะ โน่น ชุดของเธออยู่โน่น รีบไปแต่งตัวสิ คิวแสดงของเธอเป็นคิวแรก”

“ผึ้ง เธอไม่ต้องแสดงก็ได้ค่ะ มีพวกน้องมอหนึ่งแสดงอยู่แล้ว”

“ก็ให้ไปแสดงกับน้องมอหนึ่งนั่นแหละค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะมิส ผึ้งแสดงได้ค่ะ เมื่อก่อนก็เคยรับจับบตามงานบวช ผึ้งชอบอยู่แล้ว” ถ้ายายลูกหมึกคิดว่าแกลังกันแค่นี้แล้วเธอจะปอด บอกเลยว่าคิดผิด ใ้เรื่องตีสังกาเต็นแรงเต็นกาถือเป็นของหวานหมูของใ้ผึ้งอยู่แล้ว ร่างบางนั่งพับเพียบลงกราบพ่อแก่ที่โต๊ะหมู่บูชา อธิษฐานบอกกล่าวขอว่าหากยายลูกหมึกรำจบและถอดเครื่องทรงออกเมื่อไร จะขอถิบบายนั้นให้คว่ำสักที ขอพ่อแก่อย่าโกรธเคือง ร่างบางพนมมือจบศัรชะก่อนจะถอดแว่นวางฝากพ่อแก่ไว้แล้วไปแต่งหน้าแต่งตัวกับพวกน้องๆ แต่หัวโขนรูปเสียมี่ไม่พอ น้ำผึ้งจึงป้ายสีเป็นริ้วๆ บนใบหน้าแก๊ซัดไปก่อน

“จะทำผมแบบไหนดีล่ะคะพี่ผึ้ง”

“ช่วยมัดผมทรงซาลาเปาคูให้พี่หน่อยก็แล้วกัน”

“พี่ผึ้งแต่งเป็นเลื้อยแล้วไม่น่ากลัวเลย น่ารักมากต่างหาก”

พวกรุ่นน้องพากันหัวเราะคิกคักแถมขอถ่ายรูปกันไม่หยุด น้ำผึ้งลองข้อมคิวกับพวกน้องๆ แล้วเปลี่ยนชุดมาใส่ชุดหมึกลายเสื่อ มีหางห้อยออกมาตรงกัน ชุดเล็กไปหน่อยเพราะเป็นไซซ์น้องมอหนึ่ง แขนขาก็เลยสั้นเต๋อ แต่น้ำผึ้งบ่ย่น แค่นี้เลื้อยก็พร้อมโดนกระต๊ว้แทงแล้ว

เมื่อถึงเวลาขึ้นเวที พวกผู้ปกครองนั่งเรียงรายกันเต็มหอประชุม รายการแสดงจะเริ่มตั้งแต่ชั้นมัธยมหนึ่งไปจนถึงหก เสียงเพลงกระตัว แหงเสื่อเวอร์ชันยู๊ย ญาติเยอะ ดังขึ้น พวกน้องมอหนึ่งที่แสดงเป็นเสื่อ เดินต่อแถวย่าเท้าไปตามจังหวะสนุกสนาน รุ่นน้องที่แสดงเป็นนายพราน เดินออกมาจากอีกด้านหนึ่งของเวที ในมือถือดอกกลองอาคม เหยาะย่าง ออกมาเตรียมล่าเสื่อ ส่วนพวกเสื่อก็ตีลังกาไปมาเรียกเสียงหัวเราะ ครื้นเครง

“อ้าว! เสื่อตัวนั้นนะ ตีลังกาเยอะๆ หน่อย ฮาๆ”

ลูกหมี่ตะโกนออกมาจากข้างเวทีอย่างสะใจ ยิ่งเห็นยายจาก ต้องทำท่าทุเรศทุรังต่อหน้าผู้คนมากมาย ลูกหมี่ก็ยิ่งหัวร่อ แต่น้ำผึ้ง ไม่ได้สนใจฟังเพราะมัวแต่ม้วนหน้าม้วนหลังหลบนายพราน ทำหน้า ทำตาตึงตึงต้องเรียกเสียงฮา จังหวะที่กำลังม้วนตัวไปที่ขอบเวที สมอง ของเธอพลันหยุดกึกเมื่อสบตาผู้ชมคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่แถวหน้าสุด

ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี้!!!

แถมนั่งอยู่กับอธิการบดีเจ้าคณะแขวงและผู้อำนวยการโรงเรียน คอนเวนต์ น้ำผึ้งกริดร้องในใจ แต่ต้องม้วนกลิ้งต่อไป คิดในแง่ที่ว่า เขาจำเธอไม่ได้หรอก

นั่น! เขากำลังจ้องเธอเขม็ง และขอให้ธรรณีสูบจันเกิด เขายิ้ม!!
ริมฝีปากขยับเป็นคลื่น

ป่นปี้! ป่นปี้หมดแล้ว...น้ำผึ้งคร่ำครวญ คนเดียวที่เธออยากจะ รักษามาทำให้เนี่ยเวลาเจอกัน กลับมานั่งชมเธอม้วนตัวเป็นไส้เดือน โดนขี้เถ้า ทำไงดีๆ วงจรความคิดของน้ำผึ้งรวนอย่างหนัก สุดท้ายนอนตายอยู่กลางเวทีซะเลย ปล่อยให้พวกน้องๆ ตีลังกาจนไป

จู่ๆ เสียงเพลงก็เงียบลง พวกน้องๆ ไม่รู้เรื่องราวเกิดอะไรขึ้น จึงหยุดนิ่งกันหมด หญิงสาวที่มีเลือดคมีเนื้อทุกคนต่างหน้าแดงเมื่อ มองมาที่ชายหนุ่ม ลีโอนัดส์ลุกขึ้นแล้วก้าวขึ้นไปบนเวทีด้วยสีหน้า

สงบนิ่ง ส่วนน้ำผึ้งกำลังแก้งตายหลับตาแน่น เมื่อรู้สึกถึงเงาสูงใหญ่
คำตรหงานเหนือศีรษะ เธอจึงต้องจำใจลืมตาขึ้น

“เธอเป็นลมงั้นหรือ”

“ปล่อยยให้ฉันตายอย่างสงบเถอะค่ะ!”

“อากาศร้อน เธอไม่ควรใส่ชุดรัดรูปเกินไป”

คนใส่สูทสากลหนาสามชั้นบอกหน้าตาเฉย เขาก็มดูนาฬิกาข้อมือ
ก่อนจะยื่นมือให้

“เสียเวลามากแล้ว ไปกันเถอะ ฉันมีประชุมสำคัญที่ฮ่องกง”

“แล้วเกี่ยวอะไรกับฉัน”

“ฉันตั้งใจจะแต่งงานกับเธอ”

ว่าแล้วก็อุ้มเสื้อขึ้นพาดบ่า ทุกคนอ้าปากค้าง โดยเฉพาะยายลูกหมี
ที่จ้องตาแทบถลน พอได้ยินเสียงซุบซิบกันในกลุ่มผู้ปกครองว่าคุณชาย
ท่านนี้เพิ่งจะบริจาคทุนให้ทุกโรงเรียนในสังกัดคณะภคินีเซนต์ปอล
เดอ ชาร์ตเป็นจำนวนเงินกว่าสามสิบล้านเหรียญ! นายศักดิ์ชัย
พ่อของลูกหมีที่ว่าถือดีนักหนาที่ยังลนลาน รีบลุกขึ้นค้อมศีรษะให้อย่าง
นอบน้อมและระมัดระวังคำพูดจนตัวเกร็ง ยายลูกหมีถึงกับน้ำลาย
ฟูมปาก เอาแต่ร้องถามว่าเขาเป็นใคร ส่วนน้ำผึ้งไม่พูดอะไรเพราะ
กำลังช็อก

ความฝันบอกเหตุเมื่อคืน...เธอถูกเลือก แต่แท้จริงแล้ว
เลือถูกคาบต่างหาก

